

DEN danske STJERNE

August 1971 · 120. Årgang · Nummer 8

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

AF ÆLDSTE ELRAY L. CHRISTIANSEN,
assistent til De tolv Råd.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

August 1971
120. Årgang · Nummer 8

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator: Bernd J. Larsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.50 for helt år. I løssaig kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Mine brødre og søstre! Jeg vil gerne sige noget, der måske kan være til gavn for dem iblandt os, som tynges af prøvelser og vanskeligheder, skuffelser og modgang; til dem siger jeg: „Tvivl ikke, frygt ikke.“ (Lære og Pagter 6:36)

Jesu Kristi Evangelium omfatter ethvert princip, enhver lov og enhver ordnan- ce som er nødvendig, for at vi kan klare alle livets vilkår, og for at vi kan opnå den endelige sejr.

Jesu lærdomme varmer menneskets hjerte. Hans lære oplyser sindet. Den viser os den rigtige vej.

Øverst blandt Hans lærdomme står anerkendelsen af Gud som vor Fader. Jesus bad til vor Fader og ønskede, at alle mennesker skulle gøre det samme, og at vi skulle leve „af hvert ord, der udgår af Guds mund.“ (Matt. 4:4) Han lærte, at ved at være i overensstemmelse med vor Faders plan, som er givet gennem Jesus Kristus, kan hver af os få en guddommelig skæbne.

Det er den eneste plan, hvorigennem man kan finde virkelig fred i sindet. Det er virkelig den **eneste** plan, der kan føre mennesker til frelse og ophøjelse. Denne plan blev os forelagt i vores forudtilværelse, og enhver af os tog imod den med glæde. Vi forstod, at vi som en del af den i vores dødelige tilstand efter al sandsynlighed ville komme til at opleve sorg såvel som glæde, smerte såvel som velvære, skuffelser tilligemed succes, sygdom såvel som sundhed. Fordi det er nødvendigt for vor udvikling, tillader Herren, at det sure blandes med det søde. Han ved, at troen hos hver enkelt af os må prøves i modgang såvel som i sindsro. Ellers vil den tro måske ikke være tilstrækkelig udviklet, når der viser sig omstændigheder, som kun troen kan hamle op med.

Brødre og søstre! I og jeg er **aldrig** alene. Herren svigter os ikke. Lad os ikke svigte Ham!

INDHOLDSFORTEGNELSE

Frelse er universel. Af præsident Joseph Fielding Smith	227
Templer — Portene til Himlen. Af Marion G. Romney	229
Familien og evigheden. Af Boyd K. Packer	235
A.B.C.-Bog i Genealogi. Af Howard W. Hunter	239
Dette har jeg lært. Af N. Eldon Tanner	241
En søndag i Vietnam. Af Roger McLaughlin	242
Det talte ord. Af Richard L. Evans	245
Bered vore unge. Af Harold B. Lee	246
En gave fra Himmelen. Af George Durrant	249
Børnens sider: Mellem Venner. Af Mark E. Petersen	57
Gamle Rags kommer til hjælp. Af Eva Gregory de Pimenta	59

OMSLAGET: Disse lykkelige optrin med familær hygge fra hele verden er taget af Doyle Green, Jerry Harvey, Eldon Linchoten og Roland Sparks. Se „En Gave fra Himmelen“ af George Durrant side 249.

Budskab fra præsidenten
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige.

PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Frelse er Universel

Indser de Sidste Dages Hellige til fulde betydningen af det mægtige ansvar, der påhviler dem med hensyn til verdens frelse? Vi gør en hel del i forsøg på at redde og emvende en vanartet og ond slægt; vi sender hundreder af missionærer til alle dele af jorden og bruger årligt hundreder af tusinder dollars på dette nødvendige arbejde. Vi bruger dollars i hundredtusindvis på at bygge kirker, skoler og andre bygninger og på at uddanne Israels ungdom, på et udvikle og forbedre vort land, bygge byer og gøre vore samfund større, udgive tidsskrifter og blade, og i enhver måde stræbe flittigt efter at forbedre vort eget folk og udsprede kundskab, der kan vende verden til Evangeliet. Men hvad gør vi for vore dødes frelse?

Det er sandt nok, at der er mange, som forstår vigtigheden af dette store værk og samvittighedsfuldt varetager deres pligter i Herrens templer. Dette er et godt tegn, som viser de Helliges villighed og aktivitet. Men dette fritager ikke de sløve, sendrægtige medlemmer, som ingenting gør for deres døde. Disse mennesker kan ikke forvente at høste fortjeneste af det, andre måske udfører; ansvaret hviler med lige stor vægt på alle, efter den enkeltes evner og muligheder.

Det er uden forskel, hvad vi ellers er blevet kaldet til at gøre eller hvilken stilling vi indtager eller hvor trofaste vi på andre måder har arbejdet i Kirken; ingen er fritaget for

Dette budskab, fra Præsident Smith stod første gang i Improvement Era for februar 1910 (side 352). Emnet er så tidløst og ordene så rammende, at det fortjener gentagelse på dette sted.

denne store forpligtelse. Det kræves af apostlen såvel som af den ringeste ældste. Stilling, rang eller lang tids tjeneste for Zions sag i missionsmarken, i Zions stave eller andetsteds berettiger ikke nogen til at se stort på sine dødes frelse.

Der er måske nogen, der føler, at hvis de betaler deres tiende, passer deres møder og andre pligter regelmæssigt, giver af deres midler til de fattige, eller måske tilbringer eet, to eller flere år med at prædike for verden, er de løst fra yderligere forpligtelser. Men den største og herligste af alle pligter er at arbejde for de døde. Vi kan og vi bør gøre alle disse andre ting, og vi vil modtage belønning derfor, men hvis vi forsømmer den vægtigere forrettighed og befaling, så vil vi — uanset en hvilken som helst god gerning — være under alvorlig fordømmelse.

Hvorfor da denne fordømmelse? Fordi „det største ansvar, Gud har pålagt os i denne verden, er at søge efter vore døde. (Se Vejen til Fuldkommenhed af Joseph Fielding Smith og „Profeten Joseph Smiths Lærdomme“ side 430). Da vi ikke kan blive frelst uden dem, „er det nødvendigt, at de, der er gået forud, og de, der kommer efter os, skal frelses sammen med os, og således har Gud fastsat det for mennesket,“ siger profeten Joseph Smith. (Times and Seasons 5:616.) (Se „Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 430).

Heraf ser vi altså, at mens det er nødvendigt at prædike Evangeliet for alle jordens nationer og at udføre alt andet godt arbejde i Kirken, så er dog det største bud, som er givet os — og gjort bindende for os — tempelarbejdet for os selv og for vore af-døde.

Atter siger Profeten: »Dåb for de døde er den eneste måde, hvorpå mennesker kan stå som frelsere på Zions bjerg. Forkyndelsen af Evangeliets første principper var en hjælp til frelse for det enkelte menneske; men mennesker bliver, ved aktivt at tage del i det stedfortrædende frelsesarbejdes ceremonier, midler til at bringe mængder af deres slægt ind i Guds Rige . . . Dette er en storslået læresætning, som viser den guddommelige barmhjertigheds og velviljes storhed i henseende til planen for menneskehedens frelse. Denne herlige sandhed er velegnet til at udvide forståelsen og støtte sjælen under problemer, vanskeligheder og lidelser. . . . Denne lære stiller Guds visdom og nåde i et klart lys, idet Han bereder en ordinanse til frelse for de døde, som døbes gennem stedfortræder, får deres navne optegnet i Himmelen og bliver dømt i overensstemmelse med deres handlinger i kødet. Skrifterne bærer vidnesbyrd om denne læresætning. De Hellige, der forsømmer at rette sig derefter, hvad angår deres døde slægtninge, gør det med deres egen frelse som indsats. (Times and Seasons 2:577-78) (Se „Vejen til Fuldkommenhed“)

Grunden, til at vor frelse er i fare, er, at det er nødvendigt, at forældre og børn ikke alene modtager dåbsordinansen, men også knyttes sammen generation efter generation. Det er nødvendigt, at vi modtager alle ordinanserne for vore døde, ligesåvel som vi modtager dem på vore egne vegne. (Se History of the Church 6:365).

„Det er . . . nok at vide,“ læser vi i åbenbaringen, „at jorden vil blive slået med band, om ikke der består et eller andet sammenføjte led mellem fædrene og børnene i forbindelse med et eller andet emne. Og se hvad er dette emne? Det er dåben for de døde. Thi vi kan ikke fuldkommes uden dem; ej heller kan de fuldkommes uden os. Ej heller kan de fuldkommes uden dem, der

også er døde i Evangeliet, thi det er nødvendigt, når tidernes fyldes uddeling oprettes, hvilken uddeling nu er begyndt at indtræde, at en hel, fuldstændig og fuldkommen forening og sammenføjning af uddelinger, nøgler, magter og velsignelser finder sted og åbenbares fra Adams dage til nærværende tid. Og ikke alene dette, men også det, som aldrig har været åbenbart fra verdens begyndelse, det, som har været skjult for de vise og forstandige, skal åbenbares de umyndige og diende i denne tidernes fyldes uddeling.“ (Lære og Pagter 128:18).

Atter idet vi citerer Profeten: »Bibelen siger: 'Se, jeg sender eder profeten Eljas, før HERRENS store og frygtelige dag kommer og Han skal vende fædrenes hjerter til sønnerne, og sønnerne til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band!' (Malakias 4:5-6).

„Nu, ordet vende burde her oversættes binde eller besege. Men hvad er hensigten med dette vigtige kald? eller, hvordan skal det opfyldes? Nøglerne må overdrages, Elias's ånd må komme, Evangeliet genoprettes, Guds hellige samles, Zion opbygges og de hellige fremstå som frelsere på Zions bjerg.“

„Men hvordan skal de blive frelsere på Zions bjerg? Ved at bygge templer, opstille deres døbefonter og gøre noget for at modtage alle ordinanser, dåb, bekræftelser, tvætninger, salvelser, ordinationer og besejlinger på deres hoveder på deres afdøde forfædres vegne, og forløse dem, så at de kan komme frem i den første opstandelse og opføres med dem på herligheds troner; og heri findes den lænke, som binder fædrenes hjerter til børnene og børnenes til fædrene, hvilket fuldender Elias's kald. Og jeg ønsker fred ved Gud, at dette tempel nu var opført, så vi kunne gå ind i det, og begynde at arbejde, og udnytte vor tid, og gøre brug af de besejgende kræfter, mens de findes på jorden.“

„De hellige har ikke altfor megen tid til at frelse og forløse deres døde og indsamle deres levende slægtninge, så de også kan blive frelst, før jorden vil blive ramt og sla-

(Forts. på sid 233)

Templer

ÆLDSTE MARION G. ROMNEY

Portene til Himlen

Af alle vidunderlige ting, der er åbenbaret under Evangeliets gengivelse, var en af de betydeligste kundskaben om templer og deres formål. Medens Profeten Joseph Smith oversatte den gamle optegnelse, lærte han om templer blandt folkene i Mormons Bog. Da Nephi berettede om det, han udførte omkring år 570 f. Kr., skrev han: „Og jeg, Nephi, byggede et tempel, og jeg opførte det i samme stil som Salomons tempel med undtagelse af, at det ikke blev bygget af så mange kostbare ting, for de fandtes ikke i landet, hvorfor det ikke kunne bygges som Salomons tempel. Men bygningens stil var som Salomons tempel, og udførelsen deraf var meget smuk.“ (Nephi 5:16.)

Senere henviste Jakob til belæringen af Nephis folk i templet.¹

Omkring år 121 f. Kr. „sendte kong Limhi et opråb ud til sit folk, at de skulle mødes ved templet for at høre de ord, han ville tale til dem.“ (Mosiah 7:17.)

Formodentlig var dette det tempel, som den rygesløse kong Noa udstyrede så flot.² Det kunne være, at alle de foregående henvisninger hentydede til det tempel, der blev bygget af Nephi.

Omkring år 124 f. Kr. samledes folket omkring et andet tempel i Zarahemlas Land for at høre kong Benjamins store afskedstale.³

Mormons Bog identificerer et tredje tempel, beliggende i „Overflødhedens land“, omkring hvilket Nephis folk var samlet, da de første gang hørte og så den opstande Frelser.⁴ Nephiterne har måske også haft andre templer.⁵

Fra Det gamle Testamente lærer vi, at Israels folk var tempelbyggere. Dr. James E. Talmage fremhæver, at de „var fremragende blandt folkene, som byggere af helligdomme til den levende Guds navn.“⁶

Afgudsdyrkende folk byggede også templer, som var helligt dyrkelsen af deres respektive afguder. Kort efter at Israel var „undsluppet fra det ægyptiske afgudsdyrkeri,“ forlangte Jehova, at de skulle „bygge en helligdom, hvor Han vil

vise sig og tilkendegive sin vilje som deres Herre og Konge.“⁷ De fulgte de detaljerede instruktioner, de modtog fra Jehova, og af de fineste materialer, der var tilgængelige, byggede de det tabernakel, som indeholdt Pagtens Ark.

Da Israel, efter fyrretyve års vandring i ørkenen, endelig kom i besiddelse af deres eget land, fik tabernaklet, som de havde båret med sig, „et hvilested, og dertil kom stammerne for at lære Guds vilje og ord.“⁸

„David, Israels anden konge, ønskede og lagde planer om at bygge et hus til Herren, idet han erklærede, at det var upassende, at han, kongen, skulle bo i et cedertræspalads, medens Guds helligdom kun var et telt.“⁹ Men Herren sagde til ham: „Du skal ikke bygge mit navn et hus, thi du er en krigens mand og har udgydt blod!“ (1 Krøn. 28:3.) David samlede imidlertid materialet, og hans søn, Salomon, byggede templet.

Dette pragtfulde tempel blev bevaret i sin herlighed i fireogtredive år. På grund af Salomons ugudelighed og Israels frafald „trak Jehova så

Nauvoo Templet var det andet tempel, der blev bygget til Herren i denne forvaltning.

sin beskyttende nærhed tilbage . . .¹⁰ Ægypterne plyndrede det; Ahaz, Judas konge, plyndrede det også, og til sidst brændte Nebukadnezar det.

Israel var blevet ugudeligt. Stammerne havde delt sig. Israels rige, der bestod af omkring ti af de tolv stammer, var blevet underkastet Assyrien omkring år 721 f. Kr." De resterende to stammer, Juda rige, var underkastet Babylon i halvfjerds år.

„Derefter fik de, under Kyros' og Darius' venlige regering, tilladelse til at vende tilbage til Jerusalem, og endnu engang at opføre et tempel i overensstemmelse med deres tro . . . det genopbyggede tempel er kendt i historien som Zerubbabels Tempel.“

Det blev færdigt i år 515 f. Kr. „Selv om dette tempel var langt ringere udstyret, sammenlignet med det pragtfulde Salomons Tempel, var det ikke desto mindre, det bedste folket kunne bygge, og Herren anerkendte det“, således som Han havde anerkendt „Tabernaklet“ og Salomons tempel.¹¹

Efter fem århundreders ødelæggende forfald blev templet genopbygget af Herodes, konge af Judæa, omkring seksten år før Kristi fødsel. Templet var, selv om det blev nedværdiget ved megen forretningsmæssig brug, forbundet med mange hændelser i Frelserens jordiske liv. I år 70 e. Kr. blev det ødelagt ved brand, således som Herren havde forudsagt det.

Til trods for den kendsgerning, at templer altid har været et garantimærke for den levende Guds sande følgesvende, så vidt beretningerne åbenbarer det, har ingen, der bekender sig som kristne, med undtagelse af nephiterne, bygget et tempel mellem ødelæggelsen af Herodes' tempel og organiseringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i 1830 — en periode på 1760 år. Da kundskaben om templer, deres formål og det arbejde, der skal udføres i dem, ikke fandtes blandt mennesker på jorden i hele dette tidsrum, opstår det spørgsmål: Hvorfor fik Profeten Joseph Smith sin viden om templerne? Det er helt sikkert, at han ikke fik sin viden fra mennesker, fordi de havde den ikke. Svaret er naturligvis, at han modtog den fra Himlen gennem direkte åbenbaring.

Bygningen af templer i dag er derfor karakteristisk for Jesu Kristi Kirke. Templer kan ikke forstås af andre mennesker end medlemmer af den Kirke, som er i besiddelse af en forståelse af Jesu Kristi Evangelium. De store evige principper om forudtilværelsen, evigt ægteskab, opstandelse, ophøjelse, Guds beskaffenhed og vort forhold til Ham — alle disse og de andre store

principper i Evangeliet er koncentreret i tempelarbejdet. Fra templerne genspejler de sig i de forestående Sidste Dages Helliges hjertes.

Af alle beviserne på Joseph Smiths profetiske kaldelse er der næppe et, der er mere afgørende end den kendsgerning, at inden for et år efter at Kirken var organiseret, begyndte han at modtage instruktioner fra Herren angående bygningen af templer. (L. & P. 36:8.)

Så tidligt som i juli 1831 sagde Herren til ham, at Independence, Missouri, var „stedet for Zions by . . . og stedet for templet ligger mod vest på en grund ikke langt fra domhuset.“ (L. & P. 57:2,3.) De helliges interesse, for bygningen af templer og af Zions by, var stor i disse første dage. Samtidig med interessen for templer havde de hellige den indsamlingsånd, som dengang kom over dem. Forholdet mellem indsamlingsånden og interessen for templerne, blev forklaret af Profeten på følgende måde: I det han gik ud fra Frelserens ord: „Jerusalem, Jerusalem! du, som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig! hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke,“ (Matt. 23:37), spurgte han:

„Hvad var formålet med indsamlingen af jøderne, eller Guds folk, i nogen tidsalder i verden?

Han svarede: „Hovedformålet var at bygge et hus til Herren, hvorved Han kunne åbenbare for sit folk ordinaenserne i sit hus og herlighederne i sit rige, og belære folket om frelsens vej; for der er visse ordinaenser og principper, som når de forkyndes og praktiseres, må udføres på et sted eller i et hus, som er bygget til dette formål. „Det var planen i de himmelske råd, før verden blev til, at Præstedømmets principper og love skulle støtte sig på indsamlingen af folket i enhver tidsalder i verden . . . Ordinaenser, der er indstiftet i Himlen for verdens grundlæggelse, i Præstedømmet, til menneskenes frelse, må ikke ændres eller forandres. Alle skal frelses efter de samme principper.

„Det er med det samme formål, at Gud samler sine folk sammen i de sidste dage for at bygge et hus til Herren og forberede dem til ordinaenserne og ødømmets, væbninger og salvelser . . . „Hvis en mand får en fyld af Guds Præstedømme, må han modtage det på samme måde som Jesus Kristus modtog det, og det var ved at holde alle budene og adlyde alle ordinaenserne i Herrens hus . . .

„Alle mennesker, som bliver arvinger og medarvinger med Jesus Kristus, må modtage fylden i Hans rige; og de, som ikke vil modtage alle

ordinanserne, vil gå glip af fylden af herligheden, hvis de ikke mister hele herligheden.¹²

Templer er nødvendige for at Kirkens organisation kan være komplet. „Kirken“, sagde Profeten, „er ikke fuldstændigt organiseret, i sin rette orden, og kan ikke være det, før templet er færdigt, og der er sørgt for steder til administrering af Præstedømmets ordinanser.“¹³

Da Profeten talte ved Kirkens konference i Nauvoo den 8. april 1844, sagde han til de hellige, at han havde „modtaget instruktioner fra Herren, om, at fra nu af skal der, hvor som helst Israels ældster bygger kirker og grene til Herren i alle staterne, være en Zions stav. I de store byer, som Boston, New York, etc., skal der være stave. Det er en strålende proklamation, og jeg holdt den tilbage lige til det sidste og tænkte, at det skulle forstås således, at dette arbejde

skal begynde, efter at tvætningerne, salvelserne og begavelserne er blevet udført her.“¹⁴

Templer er store forter for retfærdighed i verden. Djævelen bekæmper dem. Han ophidsede folkets fjender så meget, efter at de første templer var bygget, at man krævede, at de hellige skulle flytte bort fra Kirtland og Nauvoo. Uden den store udgydelse af ånd og kraft, som blev givet i disse templer, er det tvivlsomt, om Kirken kunne have overlevet.

Foruden at være et sted, hvor Herren kunne „åbenbare sit folk ordinanserne i sit hus og herlighederne i sit rige og belære sit folk om frelsens vej,“ (History of the Church, Vol. 5 p. 123.) er et tempel et sted, hvor de levende hellige modtager Præstedømmets højere ordinanser, som er nødvendige til deres ophøjelse.

Vi ved alle, hvad Evangeliets nødvendige ordi-

En stor model af Det andet Tempel (af kristne kaldet Herodes's Tempel) er udstillet i Hotel Holyland i Jerusalem.

nancer er: for det første dåb, for det andet håndspåleggelse for den Helligånds gave. Disse ordinanser administreres til de hellige andre steder end i templerne, ligesom den tredje ordinanse, håndspåleggelse for overdragelse af Præstedømmet. Men Evangeliets højere ordinanser, de som vedrører begavelse og beseglingsordinanse, kan kun udføres i templer.

Profeten Joseph gjorde det klart, at mennesker ikke kan blive frelst (hvormed menes ophøjet), medmindre de får disse ordinanser udført for sig.

„Jeg vil råde alle de hellige til, af al deres magt, at samle alle deres levende slægtninge på dette sted, så de kan blive beseglet og frelst, så de kan være beredte til den dag, da den ødelæggende engel går fremad . . .

Følgende spørgsmål stilles ofte: 'Kan vi ikke blive frelst uden at gennemgå alle disse ordinanser, etc.? 'Jeg vil svare: Nej, ikke fylde af frelse.

Jesus sagde: 'I min Faders hus er der mange boliger, og jeg vil gå og berede et sted for jer' . . . og enhver, som ophøjes til den højeste bolig, må overholde en celestial lov, og også hele loven."¹⁵

I templerne besegles vi for evigheden til vore forældre, vore ægtefæller, vore forfædre, og vore børn besegles til os.

Vore ledere taler gang på gang om hjemmet som centret for en sidste dages helligs liv. Uden beseglingen af mænd og hustru, børn og forældre, ville der ikke være noget familieforhold i den kommende verden; der ville ikke være noget evigt hjem. Hvor frygteligt ville denne verden ikke være! Uden hjemmet ville Himlen være berøvet sin lykke. Der hvor min elskede hustru og mine børn er, er himlen for mig. Jeg betragter derfor Salt Lake Templet, hvor min ungdoms kærlighed og jeg blev beseglet til hinanden for tid og evighed, som porten til himlen for mig.

Templerne er også porten til himlen for vore forfædre, som ikke havde det privilegium at leve i en tid og på et sted, hvor de kunne modtage beseglingsordinanser.

I sin samtale med Nikodemus sagde Jesus til ham: „Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.“ (Johs. 3:5.) Dette skriftsted har sat den frafaldne kristenhed i et sandt dilemma. De, som foregiver at holde sig til Jesu lærdomme, benægter, at der er et sted i Riget til de utallige mennesker, som er døde uden dåb. Andre, som sætter sig op imod en så tilsyneladende uretfærdig situation, siger, at Frelseren ikke kan have ment, hvad Han sagde. De fornægter det derfor, og de fornægter

nødvendigheden af dåb så vel som Evangeliets andre frelsende ordinanser.

I virkeligheden er der ikke noget sådant dilemma, for Herren har søgt for, at der i templerne udføres alle Evangeliets uravrigelige ordinanser for de døde, ved stedfortrædere. O, hvilken fryd der nu må være i ånderverdenen blandt vor Faders trofaste børn, når de ser, templerne i vore dage blive bygget, og ser den store vægt der bliver lagt på genealogiske arbejde under Præstedømmets Genealogiske Komites dygtige ledelse, bistået af tusinder af intelligente, oprigtige medarbejdere.

Når man spekulerer på emnet templer og de midler, der deri er tilvebragt for at sætte os i stand til at stige op til Himlen, kommer man til at tænke på lektien i Jakobs drøm. De husker, at i det otteogtyvende kapitel i Første Mosebog er der en beretning om hans tilbagevendten til sin faders land for at søge sig en hustru blandt sit eget folk. Da Jakob drog fra Be'ersjeba imod Karan, havde han en drøm, hvori han så sig selv på jorden ved foden af en stige, som nåede til Himlen, hvor Herren stod ovenfor den. Han så engle stige op og ned ad stigen, og Jakob var klar over, at de pagter han indgik med Herren,

var trinene på stigen, som han selv måtte klatre op ad for at få de forjættede velsignelser — velsignelser, som ville berettigede ham til komme i Himlen og være sammen med Herren.

Fordi Jakob havde mødt Herren og indgået pagter med Ham der, anså han stedet for så helligt, at han kaldte stedet Betel, en sammen-trækning af Beth-Elohim, som bogstaveligt betyder „Herrens Hus“. Han sagde om det: „ . . . Visselig, her er Guds hus, her er Himmelens port!“ (1 Mos. 28:17.)

Ikke alene gik Jakob gennem Himmelens port, men ved at efterleve alle pagterne gik han også hele vejen ind. Om ham og hans forfædre, Abraham og Isak, har Herren sagt: „ . . . da de ikke gjorde andet end det, der blev befaleet dem, er de nu indgået til min ophøjelse i overensstemmelse med forjættelserne, og de sidder på troner og er ikke engle, men guder.“ (L. & P. 132:37.) Templer er for os alt det, som Betel var for Jakob. Ja, endnu mere, de er også portene til Himlen for alle vore afdøde slægtninge, som ikke har fået deres begavelse. Vi bør alle gøre vor pligt og føre vore kære igennem dem. ○

1 Jakob 1:17; 2:2, 11.

2 Mosiah 11:10, 11.

3 Mosiah 1:18; 2:1, 5-7.

4 3 Nephi 11:1-11.

5 Alma 16:13; 23:2; 26:29. Helaman 3:9, 14.

6 James E. Talmage: The House of the Lord, p. 2.

7 Ibid., p. 2-3.

8 Ibid., p. 5.

9 Ibid., p. 6.

10 Ibid., p. 8.

11 Ibid., pp. 9-11.

12 Joseph Smith: History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, ed. B. H. Roberts, 2. udgave 5:423-24.

13 Ibid., 4:603.

14 Ibid., 6: 319.

15 Ibid., 6:184.

(Forts. fra side 228)

gen og den fastslåede ødelæggelse kommer over jorden.“ (History of the Church, 6:183-84.) (Se „Profeten Joseph Smiths lærdomme,“ side 398.)

Disse passager understreger vigtigheden af arbejdet for de døde, for vi kan ikke blive frelst uden dem, ej heller de uden os. Vores frelse lader sig ikke bringe i stand, medmindre fædrene og børnene er knyttede sammen, bundne og beseglede i fuldkomne familieord. Ægtemænd må med myndighed forenes med deres koner og forældre med deres børn, indtil deres familie består af en stor enhed af alle de trofaste fra begyndelsen til tidens ende med Adam, vores stamfader, udfyldende sin kaldelse som alles fader. ○

HVAD ER HENSIGTEN MED TILVÆRELSEN?

Uddrag af en skrivelse fra profeten Joseph Smith til Kirkens ældster i Kirtland og til deres brødre ude. (Den 22. januar 1834)

Tænk et øjeblik på, hvor ophøjet og stort det væsen er, der skabte universet! Og spørg så: Kunne denne Skaber være så inkonsekvent i sit væsen, at han lader mennesket være uden lov eller rettesnor til at regulere dets tilværelse, efter at han dog nu engang har sat ham her på jorden? Mennesket må jo her på jorden ifølge sin natur hurtigt igen blive til støv. Findes der ikke noget andet, ingen tilværelse på den anden side af dødens slør, der så hurtigt skal kastes over os alle? Men hvis der findes en sådan tilværelse, hvorfor skulle så ikke hint væsen, som havde magt til at bringe os her, meddele os noget om det hinsidige? Hvis vi allerede havde magt til at indtræde i den nuværende tilværelse, hvorfor så ikke have magt til at vide, hvad der vil komme herefter, når dette mørke slør kastes over vore legemer? Hvis vi her i livet modtager alt; hvis vi, når vi går tilbage til støvet, ikke er mere, fra hvilken kilde er vi da kommet, og hvad var hensigten med vor tilværelse? Hvis dette liv var alt, ville vi være tilbøjelige til at spørge, om der overhovedet var nogen mening med tilværelsen, og så kunne vi med rette sige: „Lad os spise, drikke og være glade, for i morgen skal vi dø.“ Men hvis dette liv virkelig er alt, hvorfor da dette stadige besvær, hvorfor denne evindelige kamp og strid og hvorfor disse uophørlige bekymringer?

Men dette liv er ikke alt. Fornuftens stemme, inspirationens sprog og den levende Guds And, vor Skaber, lærer os — og vi holder jo den hellige beretning om sandheden i vore hænder — at jordelivet ikke er alt. „Thi himlen forkynder Guds ære, hvælvingen kundgør hans hænders værk“. En lille smule eftertanke er tilstrækkelig til at belære ethvert normalt begavet menneske om, at alt dette ikke blot er opstået ved tilfældigheder og ikke kan nås uden en almægtig Guds hånd. Og den, der kan erkende den på himlen beskrevne Almagts kraft, kan også se Guds håndskrift i de hellige skrifter, og den, der læser dem oftest, vil elske dem mest, og den, der er fortrolig med dem, vil erkende Herrens hånd, når som helst han ser den; og når de engang er blevet opdaget, vil de ikke blot blive anerkendt, men også adlydt i alle deres himlelske forskrifter.

Tænk et øjeblik: hvad kunne have været vor himlelske Faders hensigt med at give os en lov? Var det fordi den skulle adlydes eller ikke adlydes? Og tænk så videre, ikke blot på hensigtsmæssigheden, men også på betydningen af at holde hans love i alle forhold. Hvis dette altså er af så stor betydning, hviler der da ikke et stort ansvar på dem, der er kaldet til at forkynde menneskene disse sandheder? Ville vi være istand til at forelægge Jer noget som en retfærdig sammenligning, ville vi med glæde gøre det. Men her svigter vor kunnen os, og vi er tilbøjelige til at tænke, at mennesket ikke formår at skildre i ord det ophøjede ved dette vigtige emne, uden at der bliver givet ham en hjælp, som går udover det, der allerede er blevet givet. Vi kan kun sige, at hvis en forsmag på den celestiale herligheds glæder, som de af hjertet ydmyge har oplevet dem, 'ikke er tilstrækkelig, så vil vi overlade resultatet af jeres egen fid til Jer selv; thi Gud vil inden længe kalde alle sine tjenerne til sig, og der vil de af hans egen hånd modtage en retfærdig løn for alt deres arbejde.

Profeten Joseph Smiths Lærdomme
side 63-65

Familien og evigheden

ÆLDSTE BØYD K. PACKER

For nogen tid siden rådgav jeg en kvinde, som havde sluttet sig til Kirken, efter at hendes ægteskab var blevet opløst, og hun havde mistet sit eneste barn, en dreng, som var ni år gammel, da han døde. Hun fortalte mig noget, som jeg husker så godt, fordi det rørte mig så dybt.

Efter skilsmissen, og medens hun prøvede at skabe sig selv og sin søn et levebrød, blev han syg af en uheldelig sygdom. Nogen tid før han døde, blev han klar over, at han ikke kunne leve. Hans moder sagde, at fra den tid havde han kun een ting i hovedet: atter og atter sagde han bønfuldende: „Mor, du vil ikke glemme mig, vel? Jeg vil ikke blive glemt, vel?“

Dette døende barns bøn taler på en måde for os alle og udtrykker vor længsel efter ikke at blive glemt.

Da jeg præsiderede over missionen i New England, modtog jeg et brev fra en moder,¹ hvori

hun forklarede, at kun kort efter at de havde sluttet sig til Kirken, havde de mistet deres eneste barn, en lille pige på omkring fem år, som var blevet kørt ned af en bil. I uger efter begravelsen rugede og sørgede denne nedbrudte moder over tabet af sit barn; så skrev hun i sin hjertesorg og stillede to spørgsmål.

Først:

„Fortæl mig, hvorledes det er. Bliver det altsammen mørkt? Jeg kan ikke udholde den tanke, at det altsammen er mørkt for min lille pige.“ Og det andet spørgsmål: „Vil hun være alene? Jeg beder Dem fortælle mig, at min lille pige ikke vil være alene. Jeg kan ikke udholde den tanke, at hun er helt alene nu.“

Hvor taknemmelig jeg er over, at vi kunne trøste denne moder, og hvor taknemmelig jeg er over, at vi har modtaget åbenbaringer i denne forvaltning, som giver os så megen kundskab om,

hvad der sker, og hvad vi kan vente, når vi går bag sløret.

Bevarelsen af familien er en af Kirkens store missioner. Herren har åbenbaret en måde for os til at oprette familien for bestandig. Arbejdet med Præstedømmets genealogi bereder vejen for tempelordinanse-arbejde, som gør Kirkens grundlæggende organisation — familien — evig. Vi tror på åbenbaring. Som sidste dages hellige, tror vi „alt hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad Han nu åbenbarer, og vi tror, at Han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.“ (9. Trosartikel.) Jeg tror ikke, der er mange sidste dages hellige, som læser den sidste sætning i denne udtalelse. De tror, alt hvad Gud har åbenbaret, men jeg vil gerne drøfte med Dem „alt hvad Han nu åbenbarer.“

*„Stillingerne som
forældre bør ikke være
midlertidige, de bør
være evindelige.“*

Åbenbaring er et af hovedemnerne i en af de interessanteste bøger i Kirkens litteratur, biografien *Wilford Woodruff* af Matthias F. Cowley.¹ Denne detaljerede historie, om Kirkens præsident og hans tid, blev gjort mulig ved hans omhyggeligt førte dagbog.

Den 5. april 1894 skrev præsident Woodruff i sin dagbog: „Jeg mødtes med Brødrene angående emnerne adoptioner og endowments, og følgende er en åbenbaring til Wilford Woodruff.“ Den næste side var blank. Åbenbaringen var imidlertid ikke gået tabt.

Under en tale ved Kirkens generalkonference i april 1894 sagde han: „Derfor, da Herren har befalet os kun at tale, når vi er drevet af Helligånden, (Se 2. Peter 1:21.) ønsker jeg det, og for at opnå det, ønsker jeg de sidste dages helliges tro og bønner.

„Der er nogle ting, som hviler på mig og som jeg ønsker at fremsætte for de sidste dages hellige, og for at gøre dette, vil jeg bede præsi-

dent Georges Q. Cannon om at læse fra bogen *Lære og Pagter* angående det emne, som jeg gerne vil tale til jer om.“

Derefter læste George Q. Cannon, første rådgiver i Det Første Præsidentskab, om bevarelsen af familieband.

Derefter fortsatte præsident Woodruff med at tale: „Altså (idet han henviste til afsnit 128) har I foran jer det emne, som hviler på os, og som vi ønsker at fremsætte for de sidste dages hellige . . . Jeg vil gerne sige til de sidste dages hellige, at vi lever i et meget vigtigt slægtled. Vi er velsignet med magt og myndighed, da vi holder Det hellige Præstedømme ved Guds befaling, til at stå på jorden og forløse både de levende og de døde. Hvis vi ikke gør det, vil vi blive fordømt og afskåret fra jorden, og Israels Gud ville oprejse et folk, som ville gøre det. Herren ville ikke tillade, at jeg havde denne stilling en eneste dag i mit liv, medmindre jeg var modtagelig for den helligånd og for Guds åbenbaringer. Det er altfor sent på dagen for denne Kirke til at stå uden åbenbaring. Ikke alene Kirkens Præsident skulle være i besiddelse af denne gave og give den til folket, men hans rådgivere og apostlene og alle mænd, som bærer Det hellige Præstedømme, hvis de ærer deres kaldelse, skønt de måske ikke bliver kaldet til at give åbenbaringer til at lede og styre Kirken. Åbenbaringens ånd hører til Præstedømmet . . .“

„ . . . I har handlet i overensstemmelse med, alt det lys og den kundskab, som I har haft (atter henvisende til sagen om adoptioner og endowments), men I har noget mere at gøre, end I har gjort. Vi har ikke fuldstændigt udført principerne til opfyldelse af Guds åbenbaringer til os, til beseglinger til os, til beseglinger af fædrenes hjertter til børnene og børnene til fædrene.“

Derefter kom kæernen af åbenbaringen som en enkelt, erklærende sætning, som har indvarslet et vidunderligt arbejde i denne forvaltning: „Vi ønsker, at de sidste dages hellige fra nu af skal efterspore deres genealogiske oplysninger, så langt de kan, og blive beseglet til deres fædre og mødre. Få børnene beseglet til deres forældre, og fortsætte denne kæde, så langt som I kan få den.“

Præsident Woodruff sagde: „ . . . I mine bønner åbenbarede Herren for mig, at det var min pligt at sige til hele Israel, at de skal udføre dette princip, og for at opfylde åbenbaringen fremlagde jeg den for dette folk. Jeg siger til alle mennesker, som arbejder i disse templer: udfør

¹ Cowley, Matthias F., tidligere medlem af De Tolvs Råd, født 1858, død 1940.

dette princip, og så vil vi nå et skridt videre fremad. Jeg selv og mine rådgivere talte om dette, og vi var enige om det, og bagefter fremlagde vi det for alle de apostle, som var her ... Herren åbenbarede til hver eneste af disse mænd — og de ville bære vidnesbyrd om det, hvis de skulle tale — at det var Herrens ord til dem. Jeg har aldrig stået over for noget i mit liv i denne Kirke, som der har været mere enighed om, end der var om dette princip. De føler på rette måde, at det er vor pligt." (*Deseret Evening News*, 19. Maj 1894.)

Den 13. november 1894 blev der afholdt et møde i Kirkens Historiskrivers kontor i Salt Lake City. Tilstede ved dette møde var alle medlemmer af Det Første Præsidentskab: Præsident Wilford Woodruff, hans første rådgiver, George Q. Cannon, og hans anden rådgiver, Joseph F. Smith. Franklin D. Richards, præsident for De Tolv Apostles Råd, og andre medlemmer af Rådet var tilstede ved dette møde, hvor Genealogical Society of Utah blev organiseret med godgørende, uddannelsesmæssige og religiøse formål og til bevarelse af familiebånd.

I dag har vi også andre organisationer i Kirken, som arbejder med familiebånd. Vi har stave og missioner, warder, grene og distrikter. Over hver enkelt præsiderer en funktionær, som har Præstedømmet. Disse organisationer er midlertidigt vigtige, det er ikke evige organisationer.

De kan organiseres, eller de kan blive opløst. Stave bliver ofte delt, og grænser ændres i størrelse og form, og de kan have en helt anden gruppe medlemmer, end da de blev organiseret. Disse organisationer er beregnet til administration af Præstedømmets myndighed. Funktionærer kaldes til at arbejde i warderne og stavene, men de tjener midlertidigt. Biskopperne og stavspræsidenterne vil en dag blive udskiftet. Det er midlertidige opgaver, der er anbragt på menneskers skuldre.

Derimod kan familien blive en evig organisation. Selv om familien måske flytter fra et ward eller en stav til en anden, forbliver familieorganisationen intakt. Den kan endda blive ført fra dødeligheden til evighederne i åndeverdenen. Den familie, der er grundlagt under Præstedømmet i templet, er grundlagt på det, der måske er den mest dybsindige af alle ordianser. Når et ægtepar indgår den nye og evige pagt, har de mulighed for at nå det fulde udtryk af deres livskræfter, både åndeligt og fysisk.

Dette er et ansvar, som man ikke må se let på. De hellige, livgivende kræfter, som er blevet reserveret og beskyttet gennem hele personens

liv, bliver til sidst frigivet til et helligt og rent og ukrænkeligt formål, at avle børn.

Denne stilling i familien, den stilling at være forældre, bør ikke være midlertidig, den bør være vedvarende. Præsiderende funktionærer i Kirken udskiftes fra tid til anden, men således er det ikke med faderen og moderen. Hvad sker der, hvis en fader ikke er omhyggelig med sit ansvar? En biskop kan afløse en søndagskoleforstander, men han kan ikke afløse faderen i en familie. Han har ikke myndighed til det, og stavspræsidenten har det heller ikke.

Har Kirkens Generalautoriteter den myndighed? Jeg ved, at jeg ikke kan afløse en fader fra at præsidere over sin familie. Hans kald er noget særligt, det er permanent i den nye og evige pagt, og man kan ikke tænke på nogen afløsning. En afløsning kan naturligvis ske efter en overtrædelse. Gennem myndighed, som er reserveret præsidenten og profeten selv, kan de bindende bånd løses. Dette kommer imidlertid ikke på initiativ fra biskoppen og stavspræsidenten. Det kommer, når den enkelte bryder pagten, overtræder og bliver uværdig.

Når vi opfatter, hvad familien er, hvad disse bindende bånd er og hvad ægteskabspagten er, så må vi vide, at der kun er få ting i vore dage, som kræner Herren mere end den tåbelige og lunefulde måde, hvorpå mange mennesker indgår og løser sig fra ægteskabspagten. Ja, vi er nået til et punkt i historien, hvor ægteskabspagten, som gennem alle historiens generationer blev betragtet som hellig og livsnødvendig, nu af mange erklæres at være nytteløs.

Som et produkt heraf foretages der forandringer i de hellige livsprocesser, gennem hvilke ånder kan komme her i dødeligheden. Den livssti, som nye ånder må krydse for at komme ind i et dødeligt legeme, bliver ofte tilmuret gennem forebyggende midler, og skulle de naturlige betingelser, ved et uheld, gå i opfyldelse og et legeme blive dannet, er svangerskabsafbrydelse nu altfors almindelig, og ånderne bliver kastet tilbage til det sted, de kom fra. Disse skikke bliver betragtet som fremskridt for menneskeheden. Begge dele grundlagt på egoisme. Når jeg læser og atter læser afsnit 128 i Lære og Pagter, gør det indtryk på mig, at Herren fremsætter mange henvisninger, ikke blot til de døde og dåb for de døde, men Han talte også om frelse for de levende og de døde. Når De læser dette afsnit, lægger De mærke til, hvorledes de er forbundne — de levende og de døde, eller de døde og de levende. De samme principer gør sig gældende for begge parter.

Dette at binde familierne sammen gennem ge-

nealogisk efterforskning, og den påfølgende udførelse af beseglingsordinansen i templet, styrkes af det vigtige program med at sikre familien og binde dens medlemmer sammen, medens de er levende. Aldrig før i Kirkens historie har der været to programmer, der har grebet så nært ind i hinanden for de levende og de døde, som vi har det i dag. Vi har familiehjemmeaften-programmet og hjemmelærerprogrammet, begge med det formål at stabilisere og styrke familierne. Og vi har det genealogiske program og tempelarbejdet, med det formål at gøre familieenheden evig og holde den sammen i ånderverdenen. Vi har disse programmer, fordi „vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad Han nu åbenbarer, og vi tror, at Han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.“ (9. Trosartikel.)

*„Som aldrig før
bekymrer vi os alle om
at binde familierne
her på jorden.“*

Hvis vi skal bevare familierne, må der gøres alt for at sørge for, at der er noget værdigt at bevare. Der er meget at sige om opretholdelsen af et lykkeligt familieliv her i dødeligheden, og på en meget virkelig måde knytter det sig meget nært til det, vi kender som Præstedømmets genealogiske arbejde. I afsnit 128 henvises der til profeten Elias's komme. Dette er blevet profeteret af Malakias fire hundrede år f. Kr. De afsluttende ord i Det gamle Testamente er:

„Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.“

„Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band.“ (Mal. 4:5-6.)

Lad mig citere præsident Harold B. Lee's ord for Dem, i en tale ved indvielsen af Oakland Templet. „Jeg beder Dem overveje det omfattende familieundervisningsprogram, som vi taler om i dag ... Præsident Joseph F. Smith og hans

rådgivere lovede Kirkens medlemmer, at hvis de ville samle deres børn omkring sin gang om ugen og belære dem om Evangeliet, ville børnene i sådanne hjem ikke fare vild.

„Og i dag er der altså ved at blive udarbejdet instruktioner om at gøre hvad? ... her på jorden at vende forældrenes hjerter til børnene og børnenes hjerter til forældrene. Kan De tænke Dem, at når forældrene er gået bag sløret, at det er det eneste tidspunkt, hvor forældre skal have deres hjerte vendt mod deres børn og børnene til deres forældre?

„Jeg vil gerne have, at De oprigtigt tænker over, om det er betryggende at vente med at binde Deres familie, indtil De er gået bag sløret, til Deres hjerte længes efter Deres børn, som De har forsømt at hjælpe på vejen. Det er på tide, at vi tænker på at vende forældrenes hjerter til børnene nu, medens, vi er levende, så der kan være et bånd mellem forældre og børn, som vil vare ud over døden. Det er et meget virkeligt princip, og vi bør tænke over det.“

Derfor kan Kirkens Præstedømmes genealogiske arbejde i dag glæde sig over den stilling, det har, og over at blive fremhævet som aldrig før. Arbejdet i templerne og den organisation, gennem hvilken warder og stave udfører genealogisk efterforskningsarbejde, er gennemførelsen i vore dage af den åbenbaring, som blev givet gennem præsident Woodruff.

Som aldrig før bekymrer vi os alle om at binde familierne her på jorden, så de kan være knyttet til hinanden i evigheden. Hvilken mere vidunderlig oplevelse findes der, end når medlemmerne i alle tidsaldre i en familie bindes sammen ved genealogisk efterforskning?

*„Hvis vi skal bevare
familierne,
må der gøres alt for at
sørge for, at der er
noget værdigt at bevare.“*

A.B.C.-Bog i

AF ÆLDSTE HOWARD W. HUNTER

af De Tolvs Råd

GENEALOGI

Hvis De pludselig skulle blive grebet af profeten Elias's ånd og blive klar over, at genealogisk efterforskning og tempelordinansarbejde er en del af Jesu Kristi Evangelium, ville De så vide, hvad De skulle gøre?

Der er en afgjort mulighed for, at svaret på dette spørgsmål, for tusinder af sidste dages hellige, vil være nej, til trods for den øgede vægt, der er lagt på disse programmer i de sidste par år. Ingen spørgsmål bliver stillet oftere af dem, der giver sig til genealogisk efterforskningsarbejde og tempelarbejde, end: „Hvorledes begynder jeg?“ eller „Hvor begynder jeg?“ Selv om svarene på sådanne spørgsmål kan synes indlysende for nogle, behøver flertallet af Kirkens medlemmer øjensynligt stadig vejledning og oplysning.

Interesse og tillid kommer gennem viden. Måske kan vi, med følgende få ord, lægge en tilstrækkelig grundvold af kundskab, så man kan udvikle tillid og blive interesseret i at udføre dette store evangeliearbejde.

Det første, som hvert eneste medlem af Kirken bør gøre, er at samle alle mulige oplysninger om sig selv, som kan findes i hjemmet og gennem nære slægtninge. Formålet med dette er at

identificere sig selv som person og vide, hvem man nedstammer fra.

Disse datoer, navne og steder, som kaldes officiel borgerlig registrering, fastslår, at De er født her i livet som medlem af en familie og identificerer Dem som en enkeltperson blandt alle de uhyre mange af vor himmelske Faders børn. Når disse oplysninger nedskrives på et familieskema, kan De vise, at De enten er en af forældrene eller et af børnene i en identificeret familie. Nu kan dette jo synes så indlysende, at det ikke behøver bekræftes, men det tjener som det første nødvendige skridt til at skabe ledet til Deres forfædre.

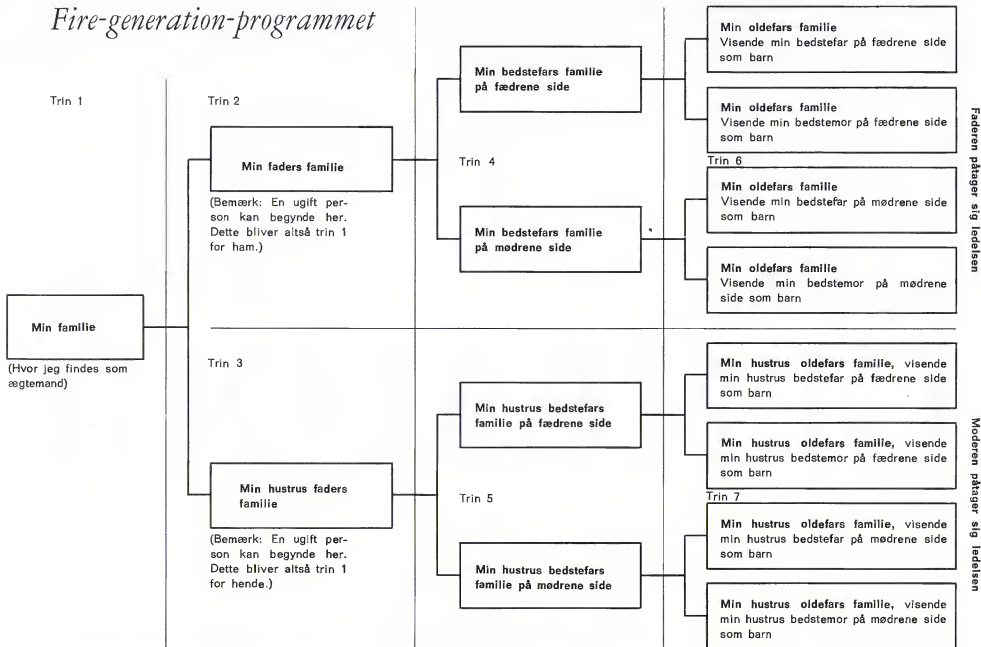
Når dette skema er færdigt og kilderne noteret så nøjagtigt, at de let kan findes igen, skal De gå til næste generation, der er foran Dem og gøre det samme for denne familie. Hvis man går ud fra, at De er en af forældrene, vil denne næste familie være Deres moder og fader, med Dem selv som et af børnene. Det næste skridt bagud vil blive et familieskema med hver af Deres to hold bedsteforældre. Og det fjerde trin vil være de samme oplysninger om Deres fire hold oldeforældre.

Dette er den grundlæggende ting, som

Kirken har opfordret hvert enkelt af sine medlemmer til at gøre som grundlaget for at udføre virkelig alvorligt genealogisk efterforskningsarbejde. Disse familieskemaer skal indsendes til højpræsternes gruppeleder i wardet til behandling i Kirkens firegenerations-program. Højpræsternes gruppeleder giver så skemaerne til wardets skemaundersøger til kontrolering. Hvis der er graverende fejl, vil skemaerne blive returneret til Dem af gruppelederen med oplysninger om, hvorledes rettelserne skal foretages. Rettede og godkendte eksemplarer af hver enkelt familieskema vil til sidst blive anbragt i Genealogical Society's arkiv via højpræsternes gruppeleder. Kopier af alle familieskemaerne bør opbevares af Dem til indsættelse i Deres egen slægtsbog. Og de samme skemaer skal bruges til at udarbejde en anetavle.

Dette er begyndelsen til dette vigtige arbejde, men det er måske, så vidt som De kan gå uden hjælp. Der er imidlertid hjælp at få fra mange kilder. Højpræsternes gruppeleder er udpeget som tilsynsførende for biskoppen i dette program. Han er altid rede til at bistå wardets medlemmer ved udførelsen af dette arbejde.

Fire-generation-programmet

Præstedømmets genealogiske klasser, under ledelse af biskoppen, er anlagt på regelmæssig basis i de fleste warder, så Kirkens medlemmer kan få mulighed for at lære de grundlæggende principper for familiens ophøjelse. Arbejdskurser kan også hjælpe medlemmerne med programmets grundprincipper og med genealogisk efterforskning.

Håndbøger og hæfter til brug i klasserne findes. For Præstedømmets ledere i wardet findes en lille bog, *Præstedømmets genealogiske håndbog* (GGA-32). En anden lille bog, der indeholder et udkast til alle Præstedømmets genealogiske programmer i Kirken, hedder: *Et vedvarende præstedømmeprogram for familiens ophøjelse* (GGA-64). Den forklarer enkeltheder ved udførelsen af Kirkens programmer i wardet.

Genealogical Society udgiver en bog med titlen: *Håndbog for indsendelse af skemaer* (GGA-66), der skitserer, hvorledes navne kan indsendes til klargøring, så tempelordinansarbejdet kan udføres. Denne bog koster kr. 2.30, medens de to andre bøger er gratis.

Selve dette praktiske omfang af arbejdet er inspirerende. I arkiverne i Salt Lake City findes over 750,000 ruller mikrofilm, og mere end 100,000 bøger, der drejer sig om genealogi. Genealogisk efterforskning og tempelordinansarbejde kræves af enhver sidste dages hellig. Det løbende genealogiske præstedømmeprogram er blevet udvidet så meget, at de fleste af os ikke har nogen undskyldning, hvis vi ikke gør noget ved det. Vore afdøde venter ængstelig på, at vi søger efter deres navne, og derefter

rejser til Guds templer og udfører arbejde for dem, så de kan blive befriet fra deres fængsel i åndeverdenen. De nøgler til denne store magt, som blev givet til Profeten Joseph Smith, er hos os i dag. Denne magt, at arbejde for de døde, nedbryder gravens skranker. Vi bør alle føle glæden ved dette storslåede kærlighedsarbejde.

BØRNENES SIDER

MARK E. PETERSEN,
medlem af De Tolvs Råd

Mellem Venner

Kære Tommy!

Jeg har lige hørt, at du er blevet døbt i denne måned, på din fødselsdag. Det gjorde mig virkelig glad, fordi din dåb vil betyde så meget for dig resten af dit liv.

Når vi bliver døbt, i otteårsalderen, kommer vi ind i Jesu Kristi Kirke, og vi modtager Kirkens mange velsignelser. Vi må lade os døbe for at opfylde Herrens bud.

Dåb er ikke bare en skik i vores Kirke. Det er noget, vi gør, fordi Herren befaler det. Dåben er lige så gammel som Evangeliet. Adam blev døbt — ved nedsænkning — ligesom du er blevet det. Og millioner af mennesker siden den tid er også blevet døbt.

Det var Jesus, der gav os dåden. Han gav den til Adam, og Han gav

den til alle os, der har levet i mellemtiden. Og Han blev selv døbt for at vise, at alle over otte år må modtage denne ordinanse.

Ved du, hvorfor vi bliver sænket ned i vandet, når vi bliver døbt? Der er nogen kirker, der tror på en ordinanse, de kalder dåb; men den består ikke i andet, end at man sprøjter lidt vand på hovedet af et barn.

Nedsænkning er den eneste rigtige måde at døbe på, og den har virkelig betydning. Hele dit liv har du troet på Jesus. Du har lært, hvorledes Han underviste folket, velsignede små børn og endog oprejste to unge mænd og en lille pige fra de døde. Men så blev Han fanget af grusomme mennesker og korsfæstet.

Imidlertid brugte vor himmelske Fa-

der den korsfæstelse til at bringe os mange velsignelser. Jesus led meget, da Han døde; men Hans Fader, som også er vor Fader i Him-melen, tillod at Jusus led for at betale straffen for vores synder, hvis vi omvender os fra dem.

Det er, når vi bliver døbt, at vor himmelske Fader lader Jesu lidelser betale for vores synder. På denne måde får vi tilgivelse gennem dåb.

Men hvorfor bliver vi sænket ned i vandet? Det skal forestille Kristi begravelse og opstandelse. Ligesom Han blev begravet i graven, bliver vi begravet i vandet. Ligesom Han stod op af graven til et nyt liv¹ som et opstandent væsen, kommer vi op af dåbsvandet til et nyt religiøst liv på jorden, hvor vi tjener Herren og holder Hans bud.

Altså skal vores nedsænkning i van-det hjælpe os til at huske Kristi begravelse og opstandelse. Dette er een af grundene til, at dåben er så vigtig for os. Den vil altid minde os om, at Kristus døde for os, og at Han opstod. Lige så sikkert som at vi kommer op af dåbsvandet, lige så sikkert vil vi, efter at vi er døde, komme frem af gravene og i evighed leve sammen med den Frelser, som gjorde alt dette muligt.

Derfor, Tommy, vær taknemmelig for din dåb, og vid, at nu er du et rigtigt medlem af Jesu Kristi Kirke. Han venter af dig, at du, fra denne dag, altid vil huske Ham og holde Hans bud,² så at du en dag må møde Ham og leve sammen med Ham i de evige Himle deroppe. Må Herren altid velsigne dig, er min bøn for dig.

Med venlig hilsen

A handwritten signature in black ink, reading "Mark S. Jensen". The signature is written in a cursive style with a large, prominent loop for the letter 'S'.

Gamle Rags

AF GREGORY DE PIMENTA

Illustreret af Sherry Thompson

Prince's brune og sorte pels skinnede af noget, som Tim ville sammenligne med småbitte stykker sølv. Dens øjne var kloge og vagtsomme. Tim var sikker på, at den tyske hyrdehund var rede til at overtage det arbejde, som gamle Rags plejede at tage sig af.

Tim tog sin svære skotske frakke på og trak sin oliefrakke over den.

„Det her bliver en glimrende anledning til at se, hvad du duer til,“ sagde han til Prince. „Lad os tage ud og hente de dumme, gamle køer, som ikke har omløb nok i hovedet til selv at søge ly for uvejret.“

Gamle Rags, som havde iagttaget Tim fra sin plads bag komfuret i køkkenet, rejste sig og kom hen mod Tim, idet den logrede ivrigt med halen.

„Du skal ikke med, gamle dreng,“ sagde Tim til den gråsprængte og forpjuskede gamle hund. „Når du er med, lader du aldrig Prince gøre noget af arbejdet. Han skal alligevel lære det engang.“

Lige siden Prince var kommet til gården, havde Tim næsten ikke lagt mærke til Rags. Nu gik han udenfor med den tyske hyrdehund i hælene. Men da de nåede laden, fulgte Rags efter i taktfuld afstand. Tim havde glemt, at Rags for længe siden havde lært at åbne og lukke døre.

„Jeg sagde, du ikke skulle med!“ råbte Tim, da han fik øje på den gamle hund. „Vi har ikke brug for dig. Du er bare skinsyg.“

Pludselig fik Tim en ide. Han kaldte på Rags med den munntre, venlige stemme, han havde brugt, før Prince

var kommet. Rags tøvede mistænksomt, sprang så frem og slikkede Tim i ansigtet.

„Det er godt!“ sagde Tim irriteret og afværgende.

Han tog et fast greb i Rags halsbånd og trak den hen til det skur, hvor hans mor havde sine haveredskaber. Idet han lukkede døren op, skubbede han Rags indenfor og lukkede hurtigt døren og satte slå for på ydersiden.

Da han kom fordi det lille vindue i skuret, så han Rags stå med poterne på karmen og hyle i protest. Tim følte et stik af samvittighedsnag; men det varede ikke længe.

Det var lørdag. Tim havde været alene på gården hele dagen. Tidligt om morgenen var hans forældre taget til Ridge City for at hente hans søster hjem fra hospitalet.

Lidt over middag var den tidlige vinterstøvregn gået over i slud. Klokken var tre nu. Træerne hang tunge af deres glasagtige dække.

Da Tim havde lagt sadel på sin hest, Trooper, red han i retning mod bakkerne.

Prince fulgte modstræbende efter bag ved hesten, idet den nu og da kiggede tilbage mod gårdens lune bygninger.

„Vi er snart hjemme igen,“ sagde Tim opmuntrende. „Ved fælles hjælp kan vi hente de køer hjem på ingen tid.“

Tim var næsten sikker på, at han vidste, hvor han kunne finde kørerne, men vejen var ujævn og dækket af et tyndt, forræderisk islag. Trooper bevægede sig langsomt fremad med sænket hoved. Tim slog kraven på

sin skotske frakke op for at beskytte ansigtet mod den bidende tøsne.

Se, Princel!“ råbte Tim, da de nåede kløften. „Der er de!“

Kørerne stod samlede i en klump i den fjerneste ende af kløften.

„Nå, makker, nu har jeg fundet dem. Få du dem så ud!“ sagde Tim til den tyske hyrdehund.

Prince flyttede sig ikke fra Troopers side.

Den så på Tim med et forvirret udtryk i øjnene. „Jeg viser dig det en gang til.“

Tim ville ikke tage sig tid til at ride ned til den anden ende af kløften, hvor skråningen var mindre stejl. Han lod hesten gå ned ad skråningen, som han havde gjort så mange gange før. Hesten, som var på vagt på grund af det farlige terræn, trådte forsigtigt.

De havde næsten nået bunden, da Trooper begyndte at glide. Den kæmpede for at holde sig opret, men de isdækkede sten og den frosne jord hvirvlede op under dens hove. Tim trak fødderne ud af stigbøjlerne, men ikke hurtigt nok. Da hesten faldt, følte Tim et jag af smerte fra ankelen op til knæet. Han prøvede at komme op på benene. Han greb som en vanvittig efter hestens tømme, men faldt tilbage med et gisp.

Prince gøede ophidset. Den bed efter hesten, som kæmpede for at komme på benene. Tim så hjælpeløst til, mens Trooper rejste sig op med stort besvær; derpå stak hesten, med et ryk og en forskrækket vrinsken, i løb op af kløften, forbi kørerne og hen mod gården.

„Prrr! Prrr!“ hylede Tim desperat.
„Prinzel Få ham tilbage!“

Men Prince løb allerede afsted henover den frosne jord ved siden af den flygtende hest og gjorde ikke noget forsøg på at få den til at vende om.

Vintereftermiddagens hvide lys var ved at svinde, da Tim til sidst opgav håbet om, at den tyske hyrdehund ville vende tilbage med Trooper. Mens han skar tænder af smerte i benet, begyndte han at kæmpe sig vej op ad skråningen, men han faldt ned på bunden igen. Tredie gang han prøvede, nåede han op til jorden ovenfor. Den isnende vind skar gennem kløften som et smæld af en arrig pisk. Han lå udmattet på det isdækkede græs, i vildrede med om han bare skulle blive liggende der, eller om han skulle påbegynde den lange tur hjem til huset.

Kørerne trængte til at komme i læ for uvejret og blive malket. Hvis han kunne nå frem til huset, kunne han kalde en nabo til hjælp. Til sidst tog han fat på den lange, anstrengende tur. Han kunne sikkert ikke vente sine forældre før i morgen, i det vejr og det føre. Der var ikke andre på gården end gamle Rags, og den var låst inde.

Det blev nat, og kulden forværredes. Tim faldt omkuld flere gange, og hver gang havde han lyst til bare at blive liggende.

Så pludselig, båret frem af den isnende vind, kom lyde, der trængte igennem hans sløve tilstand, lyde af en hund, der gøede, og en hests hove, der slog mod den frosne jord. Med al den styrke, Tim havde til-

vers, holdt han sine følelseløse hænder op som en trag for munden.

„Her, Prinzel Her!“ råbte han. Men det var ikke Prince.

Nu kunne Tim genkende den ivrige og glade piben. Det var Rags. Tim satte sig på jorden og lod den gamle hund slikke sig i ansigtet. Han slyngede armene om hundens hals og gemte hovedet i dens pjuskede sorte pels. Først da Rags hylede af smerte, slap Tim den. Hunden blev ved med at pibe, indtil Tim kom op og med megen møje besteg ponyen, der stod og ventede tålmodigt.

Da Rags havde sikret sig, at Tim sad trygt i sadlen og var på vej hjemad, løb den af sted ned i kløften for at hente kørerne hjem.

Da Tim nåede stalden, tændte han en lygte og tog sadlen af Trooper. Mens han lagde hø og foder i truget, følte han noget af sløvheden forsvinde, men hans ben gjorde ubehageligt ondt. Få minutter senere hørte han Rags komme med kørerne.

Da dyrene var indenfor og i færd med at spise, gik drengen og hans hund over mod huset. Idet Tim gik forbi redskabsskuret, så han et gabende, sort hul i vinduet. Da han undersøgte de takkede glasstumper, som endnu sad i rammen, kom han til at tænke på Rags' smertenshyl.

Tim knælede ned og trak den gamle hund hen til sig. Han gennemsøgte den tykke, sammenfiltrede pels, indtil han fandt et grimt, dybt snitsår.

Et gisp kom over hans læber, og hans øjne fyldtes med tårer.

„Du har knust vinduet, Rags! Da Trooper kom hjem uden mig, knuste

du vinduet for at komme ud!" råbte han.

Ved trappen bag huset ventede Prince og snappede legesygt efter Tims hæle.

„Du er ellers en nydelig hund, må jeg sige!" sagde Tim vredt til den, „Havde det ikke været for Rags —" Tim tøvede, da han kom til at tænke på det nummer, han havde lavet med Rags, da han låsede den inde i red-

skabsskuret. Til trods for det, havde Rags tilgivet ham og endda skåret sig for at komme Tim til hjælp.

Drengen bøjede sig ned for at klappe den unge, tyske hyrdehund.

Han indså, at han måtte tilgive Prince. Gamle Rags havde vist ham, hvad virkelig loyalitet vil sige.

„Du er ung endnu," sagde Tim til Prince. „Gamle Rags skal nok lære dig at blive en rigtig gårdhund."

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER,
anden rådgiver i Det Første Præsidentskab

Dette har jeg lært

„Hvor herlig og englene nær er ikke ungdom, der er ren; en sådan ungdom han udsigelig glæde og evig lykke herefter.“ (Udtalelse af Det Første Præsidentskab, den 6. april 1942).

Kunne jeg få mit hjertes ønske opfyldt, så skulle det være, at vor ungdom ville leve på en sådan måde, at den kunne glæde sig over denne store forjættelse og velsignelse. Når alt kommer til alt, er målet for og hensigten med vor tilværelse, at vi skal forberede os til evigt liv, og hvem af os ville ikke foretrække evig lykke frem for en tilstand af elendighed eller angur på grund af handlinger i fortiden? Gennem hele mit liv har jeg været mig de store onder og fristelser, der møder ungdommen, mere eller mindre bevidst, og jeg har altid været taknemmelig for dette ene vigtige råd, som min fader har givet mig: "... søg først Guds rige og hans retfærdighed; så skal alt det andet gives jer i tilgift." (Matt. 6:33).

Dette og den forståelse af Evangeliet, jeg opnåede tidligt i ungdommen, har gjort det muligt for mig at modstå mange af de fristelser, som plagede

de unge venner, jeg omgikkes. Når jeg nu tænker på mine omgangsfæller fra dengang, er det løjnelde, at de, som troede på og levede efter Evangeliets lærdomme og var stærke nok til at overvinde fristelserne, er de, der har fortsat deres fremgang og nyder de gode ting i livet, mens de, som ikke traf de rigtige valg, har måttet betale for det gennem hele livet, undtagen i de tilfælde, hvor de har erkendt deres svaghed, har modtaget Evangeliet og omvendt sig fra deres fejltagelser.

Min omgang med gode mennesker har været mig til stor styrke. Som følge deraf har jeg bestandig opmuntret mine børn, mine børnebørn og de unge, jeg har haft fornøjelsen at omgås, til at vælge gode kammerater, at sætte sig høje mål, at afgøre hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert og at blive enige med sig selv om, hvad de vil gøre eller ikke gøre, uagtet de omgivelser og forhold, de måtte befinde sig under. Medmindre man har taget en sådan beslutning, er det næsten umuligt at vælge det rette, når noget prøver at presse een til at gøre

det forkerte, eller når lidenskabernes sætter ind.

Det har været mit privilegium at omgås ungdommen i min egenskab af spejderfører, skolelærer og i mine forskellige stillinger i Kirken. Jeg har også haft lejlighed til i flere forskellige øjemed at interviewe mange unge mennesker, og jeg har gjort den iagttagelse, at hvor de lever i overensstemmelse med Evangeliets lærdomme, er det meget lettere for dem at tage de rigtige beslutninger, og de er lykkeligere og meget mere velafbalancerede end mennesker, der ikke forstår Evangeliets betydning.

Jeg vil aldrig kunne takke mine forældre nok for det eksempel og de belæringer, de gav mig, den kærlighed og tillid, de viste, og de ofre, de var parate til at yde, så jeg kunne nyde det gode i livet og forberede mig til fremtiden.

Dine forældre kan hjælpe dig meget, hvis du har tillid til dem og er parat til at tage mod deres råd og vejledning. De vil gerne have, at du skal være lykkelig. Dine sejre er deres sejr.

(Forts. på sid 252)

ROGER MCLAUGHLIN
Illustreret af Peggy Hawkins

En søndag i Vietnam

Solen skinnede frydefuldt som et vandfald af bløde, varme stråler mod mine hærdede muskler. Lyset og varmen masserede mig blidt ud af min døsigse tilstand og henledte min opmærksomhed på denne morgens indre glød — denne mirakuløse morgen.

Det var konferencensøndag. Don, Tracy og jeg var de eneste mormoner, der var tilbage på basen. Vi havde tjeneste og kunne ikke få orlov, så vi kunne tage til konference i Nha Trang. Eftersom vi alle var i samme afdeling, mødtes vi efter morgenmaden og holdt vort eget nadver- og vidnesbyrds-møde. Det var en meget enkel gudstjeneste! To af os velsignede og den tredje delte om — til de to, der havde velsignet. Det var noget højtideligt og ganske særligt for os.

Efter vort lille møde forlod Tracy os for at tage til eskadronstationen, og Don og jeg tilbragte de næste halvanden time på basens telefoncentral, med at gå på besøg og med at drikke tynd, maltet pulvermælk. Den var ikke for god, men jo længere vi opholdt

os i Vietnam, jo bedre smagte den. Så blev Don og jeg enige om at tage hen til MACV (Military Assistance Command Vietnam) for at bede de vietnamesiske skræddere om at lave nogle regnslag, vi kunne have med hjem.

Don bemærkede, at Tracy også ville have eet, så vi hoppede ind i ambulancen og kørte ned til flyvestationen for at få fat i ham. Don gik ind i retningskuret, men kom snart tilbage med den besked, at Tracy var taget over til lighuset for at hjælpe med nogle KIA (Søldater, dræbt under kamp), som lige var ankommet.

Vi blev siddende lidt og overvejede, om vi skulle tage hen og hente ham eller vi skulle lade være. Hvis vi tog derhen, risikerede vi at blive sat i arbejde. Vi kunne bare tage derhen uden ham. Vi blev enige om, at vi ville have ham med, selv om det skulle betyde, at vi ville komme til at arbejde lidt på vores fridag. Vi ville slappe af, om vi så skulle arbejde hele dagen på det.

Nedenstående beretning er sand. Den er ikke opdigtet. Det, der her fortælles, skete for Roger McLaughlin og hans kammerater, mens de var udstationeret i Vietnam, hvor Roger var læge i luftvåbenet.

Da vi kom ind i bygningen, føltes luftventilationen som en flodbølge af befrielse fra den smeltende sol udenfor, som havde bevirket, at vores tøj var gennemblødt af sved. Vi stod der og nød de kølige briser, idet vi spægende fortalte hinanden, at hvis vi blev afkølet for meget og sveden frøs til is, ville vi selvfølgelig ikke behøve at arbejde.

En stabssergent, som var kommet ud ad døren til rummene bagved, spurgte os høfligt, hvad vi ønskede. Don svarede, at vi søgte efter Tracy. Han pegede med en tommelfinger over skulderen og sagde, at han var henne i den bageste del." Vi gik gennem døråbningen ind i det enorme rum bagved, hvor Tracy arbejdede. En stærk lugt af medicinske rensmidler gennemtrængte køligheden.

Tracy stod bøjet over en næsten nøgen krop, der lå på et af de kolde metalborde. Der lå lig på endnu otte andre stålborde. Nogle af kroppene var stadig klædt i mudrede, blodtilsølede klædningsstykker. Andre var

nøgne bortset fra et håndklæde, der lå henover dem. Rummet var veloplyst, og man havde ikke noget egentligt indtryk af at befinde sig i et leghus, hvis ikke det var for tilstedeværelsen af ligene.

Tracy så op og smilede. „Hej, gutter, hvad laver I herovre?“ Vi smilede igen og fortalte ham om regnslagene, vi ville have lavet. Han strålede som en sol og forsikrede os om, at han også gerne ville have eet; men han kunne ikke tage med os, for han var færdig med at gøre ligene rene.

Vi spurgte ham, hvordan han havde fået dette job. Han forklarede os, hvordan han havde hjulpet Dustoff med at søge efter tilskadekomne nede ved Dok to. Han havde hjulpet med at samle en gruppe fyre op og havde kørt dem til det eenoghalvfjerdstyvende Evakueringshospital (EVAC); da han havde fået øje på de lig her i nødssektoren, meldte han sig frivilligt som den, der bragte dem hen til lighuset og gjorde dem klar til indskibning. Stabssergenten var glad for

hjælpen, eftersom hans soldater tidligere på morgenen var taget af sted til byen Pleiku.

Vi forstod Tracys ønske om at hjælpe, og vi tog fat for at hjælpe ham med de fire resterende lig, så vi kunne komme over til MACV sammen.

Don og jeg tog rensévædske og klude og gik i gang med at arbejde med den nærmeste døde. Vi talte om den måde disse fyre var blevet slået ihjel på og om krigen i almindelighed.

Først tog vi deres tøj af dem, så vaskede og skrubbete vi deres legermer med en tyk, grøn, desinficerende opløsning, rensede dem med rent vand og tørrede dem. Da vi nu var tre, der arbejdede og snakkede sammen, varede det ikke ret længe, før vi var færdige med at gøre ligene rene.

Så tog Tracy de lange, svære, sorte ligsåkke op. Vi anbragte en sæk ved hvert lig og lagde så liget indeni sammen med soldatens personlige ejendele. Vi lod de lange lynlåse være åbne, da sergenten skulle inspicere

liget, bringe papirerne i orden og personligt lukke hver sæk. Da vi næsten var færdige, begyndte Tracy og jeg at tørre bordene af og gøre rent på gulvet, mens Don foretog en sidste undersøgelse.

Vi var omtrent parate til at gå, da Don spurgte: „Du, Poco, er det rigtigt, at et menneskes krop i visse henseender bliver ved at fungere, selv efter han er død?“

Jeg så hen på ham og svarede: „Hmm, jeg har hørt, at håret bliver ved at vokse et par timer, men det er faktisk ikke særlig bemærkelsesværdigt. Hjernen kan fungere nogle få minutter efter, at hjertet er standset; men jeg mener, det er det hele. Hvorfor?“

„Nå, hvad så med tårekanalerne? Kan de blive ved med at virke efter dødens indtræden?“

„Jeg har aldrig hørt om noget i den retning, men jeg regner med, at det kunne lade sig gøre, — hvor vil du hen med alle de spørgsmål?“

„Tjah, jeg tænkte, vi måske havde glemt lidt af det vand, vi rensede med,

i øjnene på ham her; men nu har jeg tørret ham to gange, og han får hele tiden vand i øjenkrogene igen. Jeg tror, det er tårer."

Tracy og jeg rejste os og gik hen til liget. Mens vi så på ansigtet af denne attenårs dreng, som var såret af en granatkardæsk, flød en enkelt tåre ud til yderkrogen af hans øje og løb ned over den ene side af hans ansigt og ind i øret.

"Den mand lever endnu," hviskede jeg. Vi handlede øjeblikkeligt, som om vi havde gjort dette her hundrede af gange før. Don snuppede nøglerne til ambulancen og åbnede dørene for os, og Tracy og jeg bar "den døde" ud. Vi lagde ham på en bære, og Don styrede ambulancen i retning af det enoghalvfjerdsindstyvende EVAC, mens udrykningshornet tudede advarende.

Mens vi drøede afsted, tørrede Tracy endnu en tåre af drengens ansigt. Jeg kiggede på hans navneplade for at se hans navn, da jeg gerne ville give ham en velsignelse. Da var det, jeg nederst på pladen fik øje på tre små bogstaver — SDH. Jeg lagde hænderne på hans hoved og fremsagde en næppe hørlig bøn: „Med Det hellige melkise-dekske Præstedømmets fuldmagt, som jeg sidder inde med, og i Jesu Kristi navn, befaler jeg dig at blive i live, til vi kan skaffe den rette lægebehandling, som kan gengive dig livskraften." Tracy så på mig og tørrede en tåre fra sine egne øjne, smilede taknemmeligt og bøjede hovedet i stille bøn.

Udrykningshornet tav, og vi kørte i fuld fart ned ad den asfalterede vej til det enoghalvfjerdsindstyvende EVAC-hospitals åbne døre. Læger fra hæren hjalp med at løfte soldaten ud af ambulancen og bar ham ind i nødrummet. To læger begyndte at spørge os ud, og vi fortalte dem alt det, vi kunne. Uden et ord forsvandt de gennem dørene til nødafdelingen, og vi blev siddende udenfor på en lang træbænk i mere end to timer.

Vi var begyndt at snakke om at gå over for at få regnslagene, da en af lægerne kom ud og hen til os. Vi rejste os.

„Jeg er glad for, at I ventede," be-

gyndte han. „Jeg vil fortælle jer om et mirakel, der er sket. Drengen derinde burde, efter alt hvad vi ved om lægevidenskab, være død. Han var såret ni steder. han havde mistet så meget blod, at han var holdt op med at bløde. Hans hjerte var så svækket, at der ikke var et hjerte- eller puls- slag at føle. Han var så svag, at hans ånderdræt ikke lod sig registrere. Han var juridisk set død. Men faktisk levede han stadig.

Han var så afkræftet, at han hverken kunne bevæge sig eller svare, så han lå bare der på det kolde bord i lighuset og græd. Hans store held var, at I opdagede hans tårer, ellers ville han snart have været død. Selv om vi gav ham fire halve liter blod og ordnede hans sår, så godt vi kunne, manglede han stadig styrke til at komme sig. Men han klarede det."

Han gjorde en pause og så så direkte på os. „I de otte år jeg har været praktiserende læge, og i de femten måneder jeg har virket her i Vietnam, har jeg aldrig set et mirakel som det." Han kiggede ned i Jorden, mens han talte. „Ved I hvad, den soldat så op på mig for dem minutter siden, smilede et meget svagt smil og sagde 'Præstedømmet'. Hvad tror I, han kan have ment med det?" Uden at vente et svar, vendte lægen sig langsomt og gik tilbage gennem hospitalets åbne døre.

Nu, som jeg ligger her i solen, ved jeg, at jeg engang vil tage hen igen for at forklare det for lægen. Men lige nu vil jeg bare hvile mig og nyde glæden ved at have taget del i et mirakel i vor tid. ○

Note: Roger, som for tiden studerer hospitals-administration ved det medicinske fakultet på Colorado University, underviser en klasse tidligt om morgenen og hører til i Littleton Second Ward. Han og Barbara, den pige, der senere blev hans kone, sluttede sig til Kirken i 1961 i deres hjemby, Ottumwa i Iowa. Hvis de blev stadt over soldaternes rolige og ligegyldige tone, mens de arbejdede i lighuset, bør De huske på Rogers bemærkning til udgivene: „Når man har set sine bekendte blive hugget ned, set sine venner blive dræbt, mens de står ved siden af een, så bliver man ufølsom over for døden. Det må man. Hvis man ikke blev det, ville man ikke kunne tage det. Man ville bryde sammen."

ENGLE OG TJENENDE ÅNDER

Han forklarede forskellen mellem en engel og en tjenende ånd; den ene et opstandent eller forvandet legeme, og dens ånd betjener ånder med legeme — den anden en ånd uden legeme, der besøger og betjener ånder uden legeme. Jesus Kristus blev en tjenende ånd (mens hans legeme lå i graven) for ånderne, der var i forvaring, for at opfylde en vigtig del af sin mission, uden hvilken han ikke kunne have fuldkommen-gjort sit værk eller indtrådt til hvilen. Efter sin opstandelse viste han sig som en engel for sine disciple.

Forvandlede legemer kan ikke komme ind til hvilen, før de har undergået en forandring, der svarer til døden. Forvandlede legemer er bestemt til fremtidige missioner.

Den engel, der viste sig for Johannes på øen Patmos, var et forvandet eller opstandent legeme (d. v. s. person). Jesus Kristus gik legemligt efter sin opstandelse for at betjene opstandne legemer. Der har været en kæde af magt og myndighed fra Adam ned til nærværende tid.

Den bedste måde at opnå sandhed på er ikke ved at bede om den ud fra bøger, men at gå til Gud i bøn og få en guddommelig be-læring. Det er ikke mere utroligt, at Gud skulle frelse de døde, end at han skulle oprejse de døde.

Profeten Joseph Smiths Lærdomme Side 278.

Det talte ord

AF RICHARD L. EVANS

„I en hob“

Da Henry Van Dyke¹ skrev „The School of Life“, gjorde han denne bemærkning: „Måske er du nødt til at leve i en hob, men du er ikke nødt til at leve som den ...“ Dette er een af de vigtigste lektier, vi kan lære vore børn, og det er en lektie, som vi alle må lære. Mennesker kan lide at leve som individer — de holder af at leve, som det passer dem personligt — det siger de i det mindste. Men de opfører sig ikke altid sådan — der synes nemlig at eksistere et pres, der gør, at man må følge hoben. Eet eksempel herpå er det pres, der udøves, når det gælder om at følge moden. Men for at følge med strømmen eller leve som selvstændige individer behøver vi ikke at følge nøjagtigt det samme mønster. Der findes dårlige såvel som gode forbilleder, og vi må lære at sondre mellem dem. Men der er noget frygtindgydende, som kaldes massepsykose, og som forekommer, hvor en mængde mennesker synes at handle af tvang uden nødvendigvis at have gennemtænkt sagerne. Og een af de meget betydningsfulde ting, man må lære, er, at noget forkert ikke bliver rigtigt, fordi der er mange, der gør det. En uretfærdighed bliver ikke retfærdig, bare fordi den begås af en mængde. Og intet menneske, ud af en hob, befries for personligt ansvar, når han, sammen med andre, gør, hvad han ikke ville gøre alene. En gruppe består af enkeltpersoner, og ret beset er dens handlinger enkeltpersoners handlinger. Og inden en dreng eller en pige (eller en voksen) gør noget, han ikke burde gøre, tager noget, han ikke burde tage, bruger noget, han ikke burde bruge eller opfører sig, som han ikke burde som een af en mængde eller i andet selskab, bør han standse op et øjeblik og ærligt spørge sig selv: „Ville jeg have gjort det her, hvis jeg var alene, hvis jeg tænkte, som jeg plejer og tog følgerne i betragtning uden at være

under pres fra andre mennesker?“ Vi skal allesammen føre vort eget vidnesbyrd med os, vor egen erindring, vort eget ansvar, hvad enten vi handler som een ud af en flok eller som enkeltpersoner. Abraham Lincoln udtrykte sig om dette således: „Støt enhver, der har ret.“ sagde han. „Støt ham så længe, han har ret og tag afstand fra ham, når han har uret.“² „Måske er du nødt til at leve i en hob, men du er ikke nødt til at leve som den ...“

„Det talte ord“ fra Tempelplassen, udsendt over KSL og the Columbia Broadcasting System den 15. november 1970 0 1970

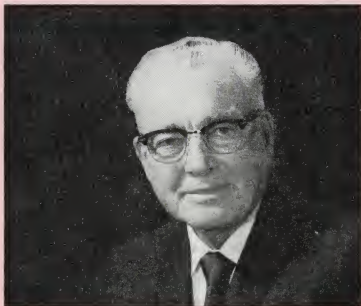
1 Van Dyke, Henry – amerikansk præst, lærer og forfatter 1852–1933
2 Tale ved Peoria i Illinois den 16. oktober 1854

„For mange dage ad gangen“

Jeg hørte en kær bekendt sige til een, der sørgede dybt over tabet af een af sine kære: „Lad være med at prøve at leve for mange dage ad gangen“. Dette råd kan med held overføres på andre omstændigheder og forhold! „Lad være med at leve for mange dage ad gangen!“ Vi bliver undertiden så skuffede, når vi prøver at gøre for mange ting på een gang, når vi prøver at tage for mange beslutninger på een gang, at den fremadgående bevægelse standser — ligesom en flåde af træstammer, der filtreres ind i hinanden — eller ligesom det kaos, der opstår, når for mange prøver at komme ud ad den samme udgang samtidig. Mennesker har ikke altid, under det første indtryk af sorgens rystelser, overblik nok til at træffe vidtrækkende beslutninger. Mennesker, der er meget nedtrykte eller bekymrede, bliver frustrerede, hvis de prøver at gøre eller beslutte for mange ting på een gang. Der er tider, hvor den rolige dæmmeværk svigter os, og hvor vi må henvende os til andre, og der er tider, da vi må stole på en kilde til hjælp, der ligger over det menneskelige, idet vi søger efter vejledning i oprigtig bøn om trøst og tryghed udover,

(Forts. på sid 251)

PRÆSIDENT HAROLD B. LEE
Første rådgiver i Det Første Præsidentskab i Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Bered vore unge

Hvorsomhelst man rejser til vore Kirker i dag, møder man en stadig større bekymring for vores Sidste Dages Hellige unge. Bekymringen er berettiget, eftersom Kirkens fremtid afhænger af ungdommen. Det er de unge, der snart skal præsidere over familier, kvorummer, stave, grene og hjælpeorganisationer.

Det er klart, at det vi gør, eller ikke gør, nu vil øve indflydelse på deres evne til at lede Kirken og til at elske deres familier, Evangeliet og deres søskende i Kirken.

Der findes et betimeligt råd til både gamle og unge i apostlen Pauli brev til Timotheus: „Lad ikke nogen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed!“ (1 Tim. 4:12).

Vi elsker Kirkens unge, og vi siger til dem, som Paulus sagde til den unge Timotheus, at de vil blive mest lykkelige, hvis de er forbilleder for de troende. Kirkens fremtid er sikker, men den vil blive endnu mere strålende, hvis vores unge i tale og omgang udviser den næstekærlighed og renhed, der bør være fremherskende hos en troende.

Hvis nogen drager ungdommens betydning for Kirken i tvivl, bør han lægge mærke til følgende oplysninger, som Kirkens Historiske Kontor har uddraget af et omfattende statistisk materiale.

Over halvtreds procent af Kirkens medlemmer er femogtve år eller derunder. Der er lige så mange medlemmer af Kirken i alderen tolv til femogtve år, som der er i alderen seksogtredive og opefter. Ønsker man at betragte gruppen af medlemmer i alderen seksten til femogtve år — sandsynligvis de år med det største pres og de vanskeligste beslutninger — så vil det vise sig, at den omfatter over treogtve procent af Kirkens medlemstal.

Alene ud fra statistikken kan man føle den enorme udfordring til os alle; for denne store gruppe unge mennesker kommer efterhånden til at tjene og lede Riget gennem nogle meget kritiske år.

Vi må alle gøre et bedre stykke arbejde for at forberede dem, end vi gør nu.

Det bliver stadig mere indlysende, at hjemmet og familien er nøglen til Kirkens fremtid. Et barn, der ikke elskes, et barn, der ikke har kendt disciplin, arbejde eller ansvar, vil tit give efter for de sataniske erstatninger for lykke — euforiserende stoffer, seksuelle eksperimenter, og oprør enten intellektuelt eller praktisk. Vores øgede indsats gennem familiehjæmmeaftenen, som vi ikke alene har opfordret familierne til at holde, men som vi også har skaffet mere og mere hjælp til, er meget lovende, hvis vi bare vil benytte disse muligheder.

Der gives ikke noget bedre sted end hjemmet til at undervise i og belære om, hvorledes ægte-skab, kærlighed og sex på fortrinlig måde lader

sig forene i et helligt tempelægteskab. Der gives ikke noget bedre sted, hvor man kan afhjælpe de unges tvivl, end hvor der findes kærlighed — i hjemmet. Kærlighed kan frigøre vore unge, så de kan lytte til dem, de ved, de kan stole på. Vore kurser, kvorummer og klasser bør supplere hjemmet, og når hjemmene svigter i alvorlig grad, må vi udligne det, så godt vi kan. Da Jesus sagde om det første og det andet bud: „På disse to bud hviler hele loven og profeterne“, (Matt. 22:40) gav Han udtryk for noget af den dybeste indsigt i historiens løb. For det er disse bud, på hvilke vi ikke alene bør lade al vor undervisning hvile, men i hvis ledende lys vi tillige bør styre vore organisationer og udvikle vort korrelationsprogram.

Kan et barn komme til at elske sin næste, hvis det aldrig selv er blevet elsket? Kan et ungt menneske, som man aldrig har stølet på, lære at stole på nogen? Kan en dreng, som aldrig har kendt til arbejde eller ansvar, forstå, hvor nødvendige disse to ting er for at holde hele vort samfund sammen? Kan en pige, der ikke har taget del i ærlige, oprigtige drøftelser om Evangeliets principper i sit hjem, hamle op med verdens kritik og de intellektuelle overfald på hendes religion? Kan en ung mand, som må bede sin fader om at blive borte fra sønnens vielse i templet, fordi faderen ryger (selv om faderen havde fået en tempelanbefaling) nære fuld respekt for en grenspræsident, der ser gennem fingre med en sådan ulydighed for at være „flink“ mod familien? Uden at opleve et evangelisk princip i funktion er det meget vanskeligere at tro på dette princip.

Vi må huske på, at hos nogle af vore unge er vrede over voksnes hykleri ikke altid et ønske om at finde fejl hos os, men en følelse af dyb skuffelse. De ønsker af hjertet, at vi skal være, hvad vi foregiver at være, fordi det, når vi er det, er et vidnesbyrd for dem om, at vi tror.

Vi bør være mere villige til at give vore unge passende ansvar. Præsident Joseph Fielding Smith, som præsiderer over os, lærte ansvar at kende i en tidlig alder, og det gjorde hans fader, Præsident Joseph Fielding Smith, også.

Gud har tit overladt noget særligt arbejde til udvalgte unge mennesker. Meget af unge menneskers kedsomhed og rastløshed kommer under

de langvarige uddannelser, hvor de føler sig afhængige af andre og ikke får et fuldt ansvar og muligheder for at tjene; vore unge ønsker at gøre noget og at opnå noget. De må selvfølgelig være rustede til det, men der gives mange ting, de kunne udføre, mens de vokser i modenhed, hvis vi vil afpasse mulighederne for tjeneste i Kirkens programmer med vore unges ambitioner. I en tid, om hvilken vi har fået at vide, at den skal være meget lig Noahs dage, må vi hjælpe vore unge mennesker til at lære, hvordan de skal træffe de rigtige valg, til at vokse i berettiget selvagtelse, især når de kan være under hjemmets direkte indflydelse, hvorved familiens kærlighed kan gøre omvendelse både mulig og betydningsfuld. Vore unges omgivelser uden for hjemmet vil ofte være enten blottede for værdier eller rumme idealer, der modsiger de evangeliske principper.

Det synes mig indlysende, at Kirken ikke har noget andet valg — og aldrig har haft noget andet valg — end at gøre mere for at hjælpe familien med at varetage sin guddommelige mission, ikke bare fordi det er Himmels orden, men også fordi det er den mest praktiske indsats, vi kan gøre for de unge — at hjælpe med at forbedre tilværelsen i de Sidste Dages Hellige hjem. Hvor vigtige end vore mange programmer og organisatoriske bestræbelser er, bør disse ikke fortrænge hjemmet; de bør støtte hjemmet.

Ulig visse af verdens mennesker vil vi ikke give os af med at tilbede ungdommen ved at efterligne den og ved at være så ivrige for at tækkes dem, at vi sætter vores egen ærlighed og vort personlige særpræg over styr. Ej heller ønsker vi at gøre som andre af verdens mennesker, der på grund af nogle få unge mænds og kvinders handlinger svigter hele ungdommen. Som i alle andre ting må Mesterens lærdomme lede os. Vi må være kloge, ikke naive. Vi må ubøjeligt holde fast ved vore principper, men være hurtige til at elske og tilgive. Vi må være rede til altid at give andre, også vore unge, en fornuftig grund til at have pligtfølelse over for Frelseren og Hans Rige.

Må vi tjene, elske og lede vore unge medlemmer således, at vi kan berede dem til idag og til fremtiden.

En

AF GEORGE DURRANT

gave fra Himmelen

„Kæreste Marjorie, Cameron, Heather, Warren, Holly og Heidi! Mere end noget andet søger jeg at opnå et evigt liv sammen med jer. Disse ting er vigtige: Tæppeægteskab, mission og universitet. Mas på. Sæt jer mål, skriv historie, tag billeder to gange om året.“

Unægteligt et kort brev, men i disse få linier ligger et vidunderligt vidnesbyrd fra en fader til hans familie. Brevets modtagere var alt for glade til at lægge mærke til dets anstrengte kortfattedhed. Hvert ord blev højt skattet. De havde ventet i toethalvt år på et tegn på, at den, der havde skrevet brevet, stadig var i live.

Broder Durrant, udevende sekretær for præstedømmets hjemmelærer- og familiehjemmeaftens-komiteer, er tidligere leder af lamanitkureset for Nord- og Syd-amerika og De polynesiske Øer. Han arbejder som Explorør-leder i Imperial Second Ward, Wilford Steke, i Salt Lake City.

Faderen, en pilot i De forenede Staters luftvåben, var blevet skudt ned af fjendtligt skyts under et kamptogt over Nordvietnam. Derpå tavshed i tredive lange måneder, mens han sad i fængsel hos fjenden.

Fem måneder efter, at det første brev var kommet, kom et til, hvori faderen endnu en gang for sin familie udtrykte det, der lå ham på sinde:

„De gladede hilsener til jer alle. Jeg har det godt. Jeg håber, at I stadig holder familieaftenen, forrådsplanen og læseprogrammet, og at I har udvidet det til også at omfatte en sang, nogle få vers sammen med familien ved morgenbordet. Marge, jeg er sikker på, at du kunne have godt af et kursus på universitetet. Og Jay, overvej børnelitteratur, kunst og musikforståelse, noget med økonomi, personligt regnskab.“

Her var en far, der var nødt til at veje hvert ord, idet han kommunikerede med sin familie. Han rådede den til at vedblive med at holde familie-hjemmeaften. Han så åbenbart heri noget, der kunne være til gavn for børnene i deres udviklingsår.

Forestil Dem Deres egen søn, som lige er blevet en mand. Han er ansvarsbevidst, han ønsker at tjene sine medmennesker, han elsker dyd, han fembærer tappert sit vidnesbyrd om det gen-givne Evangeliums guddommelige natur, han elsker og elsker.

Håber De på at opfostre en sådan søn eller datter? Ville De være villig til velovervejet, tålmodigt og udholdende at sætte Deres største anstrengelser ind på at gøre det?

Hvis dette er Deres ønske, er tiden kort. Tidsrummet, fra den tidligste barndom til manddommen, er kun et glimt. Vid så, at ingen lejlighed, til at være sammen med og undervise et barn, kan forsømmes uden opretteligt tab.

Forældre, der huser en drøm om deres børns skæbne, ved, at Herrens familiehjemmeaften-program er som en gave fra Himmelen. Det er ikke noget, vi skal gøre, det er noget vi får at gøre.

De fleste forældre har sådanne ønsker for deres børn. Hvorfor er der da nogle forældre, der har gjort hjemmeaftenerne til en del af familielivet, og andre, der ikke har? Er familiehjemmeaftenen for nogle blot en byrde, som føjes til et i forvejen

overbebyrdet liv? Er der nogle fædre, der føler, at de ikke i uddannelse eller åndelighed er udrustet til at belære deres børn? Er der nogle, der har prøvet, men er blevet berøvet modet af deres børns rastløse eller voldsomme modstand?

Til sådanne forældre kan vi ærligt sige, at familiehjemmeaftener ikke behøver at være en byrde; fader behøver ikke at være den eneste lærer; børn behøver ikke at være imod.

Er hjemmeaftener for Dem en byrde blandt andre byrder? Så prøv at vurdere Deres virkelige mål i livet; måske De kan skære noget fra af ringere betydning. Husk, at det at være en fader eller moder i ordets sandeste betydning er „Kirkearbejde“. Husk også, at byrden lettes, når man deles om dem. Når fader leder foretaget, og alle øvrige familiemedlemmer hjælper til, mindskes hjemmeaftens byrde, mens velsignelserne øges.

En fader sagde en gang: „Jeg er ikke bange for at bede om hjælp. En aften, da vi virkelig ikke var forberedte, foreslog jeg, at mor og to af børnene skulle tilberede nogle forfriskninger, mens de to ældste børn og jeg kastede et blik i familiehjemmeaftensbogen. At gøre tingene klar, er i lige så høj grad en del af vores familiehjemmeaften, som det er at udføre det, vi har forberedt. Hvis der er kort, der skal laves, billeder, der skal farvelægges, eller historier, der skal fremføres, forbereder vi dem sammen som en familie.

Mens mor og de små tilberedte forfriskningerne, kunne jeg høre dem øve sig på en sang. Vi andre tre valgte et emne. Vi læste det sammen lige nogle få minutter. Rich sagde, at han gerne ville genfortælle en historie, og Julie sagde, at hun gerne ville læse skriftstederne og forklare dem. Jeg gik ind på at lytte og bære mit vidnesbyrd om den glæde, jeg havde opnået ved at efterleve det princip, vi skulle drøfte. Hvor var det dejligt at være på samme hold som familien.

Vi havde en behagelig og inspirerende hjemmeaften, og hvis den var en byrde, så lagde jeg ikke mærke til det.“

Børnenes opførsel gør undertiden forældrene sure, og så bliver hjemmeaftenen ubehagelig. En far fortalte: „Efter een aftens prøvelser tog jeg mig selv i nakken. Jeg gjorde op med mig selv, at fejlen ikke lå hos familien. Den lå hos mig. Jeg lovede, at jeg aldrig mere ville hidse mig op på en familiehjemmeaften. Hvis der sker noget, der er ved at få mig til at fare i flint, råber jeg: 'Pause', og går ud og drikker et glas vand. Jeg har drukket en masse vand, men jeg har holdt mit løfte.“

Lær at slappe af, Familiehjemmeaftenen er ikke

en regelbundet klassetid. Den er et tidsrum, da familiemedlemmerne tilbringer en aften sammen i deres eget hjem. Børnene behøver ikke at sidde på række. Hvad betyder det, om de har lyst til at lægge sig på gulvet eller anbringe sig i en anden bekvem stilling? De kan godt lytte på den måde. Det er i orden, hvis fader lægger armen om moder. Det kan måske endda lære børnene, at fader elsker moder. Hvis børnene ved det, så ved de noget, der har evig betydning. Muligvis vil kæmpeslikkepinde, hvis de lader sig fremskaffe, være egnede til at fremkalde lystestemming, mens familiens medlemmer taler.

Hvis et barn synes at være uopmærksom, så lad det synge eller danse eller føre familien an i en leg. Hvis de små har lyst til at lege med en legetøjsbil, mens De taler til teenagerne, så er det i orden. Familier med store aldersforskelle kan ikke med rimelighed forventes at ville opføre sig som en klasse, hvor alle er lige gamle.

Et nøglespørgsmål, når det gælder om at afgøre hjemmeaftens værdi, er: „Unger, kan I lide det?“ De, der har udviklet en afslappet, uhojtidelig stemning, vil finde, at børnene kan lide familiehjemmeaftenerne. De vil også gøre den opdagelse, at det er under disse omstændigheder, at de bedst kan tale sammen om Evangeliet. Fædre i sådanne familier opdager, at deres usikkerhed, med hensyn til at undervise, forsvinder. En lektie bliver mere som en samtale og mindre som en forelæsning.

En fader fortæller om, hvordan han engang gjorde en afstikker fra lektien, idet hans blik faldt på hans elleveårige datter. Han lod munden løbe over med det, der fyldte hans hjerte: „Kathryn, du er så smuk. En dag er du voksen, du møder en ung mand, og han kan lide dig, og du kan lide ham. Du fortæller mig, at du kan lide ham, og jeg siger, at jeg vil banke ham, fordi du er min kæreste. Men så møder jeg ham, og kan godt lide ham. Efter nogen tids forløb opdager du måske, at du elsker ham, og han elsker dig. Så en dag står vi alle tidligt op og tager til templet. I bliver gift for tid og evighed. Det vil vel nok blive dejligt, ikke Kathryn, når du bliver gift, ligesom din moder og jeg blev gift? Børn, templet er det sted, hvor man bør gifte sig.“

En udtalelse af den slags, som fremsættes i en atmosfære af kærlighed og gensidig respekt, er ikke en forelæsning, men et tydeligt eksempel på, at en fader fra sit eget til børnenes hjertes overfører de ting, som han sætter så højt. Der er ingen tvang indblandet. De ting, som vi værdsætter som guddommeligt indspireret tro, kan ikke tvinges ind i hjertet på vore børn. Men i

visse øjeblikke, når tiden er til det, kan budskabet sendes fra hjerte til hjerte. På en hjemmeaften, da alle frit kan tale, og da alle meninger respekteres, føler børnene, at de bliver behandlet som mennesker, og deres reaktioner er afslørende og inspirerende. Teenagerkedsomhed viger for livlig interesse, og samtalen tager hverdagens problemer lige på kornet.

Når forældre lærer den kunst at lytte bedre, lærer de samtidig at undervise bedre. En teenager, der blev bedt om at fortælle, hvad der lå ham på sinde, sagde: "Een ting, der virkelig irriterer mig, er, at vi skal have gulerødder så tit."

Moderen svarede hurtigt: "Gulerødder er gode for jer, og jeg vil ikke høre eet ord mere om jeres måltider." Drengen havde ikke mere at sige om gulerødder eller noget som helst andet, og resten af hjemmeaftenen talte han snarere end nød. Hvis bare moderen havde sagt (og det ville have krævet styrke at gøre det): "Du bryder dig vist slet ikke om gulerødder, vel?" så ville drengen måske have sagt en hel masse mere, og det hele ville ikke være blevet så negativt. Det er, når vi snakker og forklarer, hvordan vi ser på tingene, at vore hjertes bliver modtagelige for forandring, og her underviser vi igen ved kærlighed og ikke ved tvang.

Dette betyder ikke, at forældre ikke må indtage et standpunkt. Det betyder bare, at man kan tale om tingene på en sådan måde, at børnene holder med forældrene, ikke fordi de skal, men fordi de vil.

En fader fortæller, at han har iagttaget sine børn og har lagt mærke til, at for hver ting, de gør galt, gør de mindst nitten ting rigtigt. "Derfor", siger han, "nægtter jeg at bruge lige så lang tid på deres fejl. Jeg tilbringer min familiehjemmeaften med at rose mine børn snarere end at kritisere dem. Jeg vil hellere fortælle dem, hvad jeg har set dem gøre, der er rigtigt, end hvad jeg har set dem gøre, der er forkert".

Hjemmeaftener er tidspunktet, hvor man bør udtrykke kærlighed. Der var engang en dreng, der sagde: "Hvis jeg skulle nævne alt det gode, jeg ved om mor, så kunne vi sidde her hele natten".

Faderen blev rørt og tilføjede: "Jeg har det på samme måde. Jeg elsker hende af hele mit hjerte". Moderen strålede.

Faderen indførte senere denne tilføjelse: "Den følgende uge fik vi de bedste måltider, man kan tænke sig".

Hjemmeaftener er et tidsrum, hvor man kan lade børnene fortælle om deres arbejde i skolen. Hvilken større fryd kunne et lille barn opleve

end at få lov at læse første kapitel af sin første skolelæsebog for familien. Han kan demonstrere den store færdighed, han nylig har erhvervet sig, og samtidig kan han blive klar over, at skolearbejde virkelig er noget vigtigt. Barn, der oplever den slags, gør deres bedste i skolen.

De skal ikke holde familieaften — De kommer til det. Over et spand af år, på tusind forskellige måder, kommer De til at sige: "Børn, Kirken er sand. Vi, jeres far og mor, elsker hver eneste af jer, og vi er så stolte af at være jeres forældre. Det her er den vidunderligste familie i verden. Vi kan være sammen for evigt. Husk, børn, Joseph Smith så Faderen og Sønnen i lunden. Jesus Kristus lever. Han er vores Frelser. Dette er Hans Kirke. Følg de brødre, som Herren har udvalgt, så vil I aldrig fare vild".

Profeten har sagt: "Børn, der kommer fra sådanne hjem, farer ikke vild". De kan få sønner og døtre, der er ansvarsbevidste, som ønsker at tjene, som elsker dyd, som har et stærkt vidnesbyrd, som elsker og elskes — fordi De holder familiehjemmeaften og vedvarende har del i denne ånd i Deres hjem. ○

(Forts. fra side 245)

hvad vi har i os selv. I som har presserende og udviklede problemer, uheld, sygdom, sorger, tab af dem, I elsker; som er bekymret og trykkes af det pres, det er at leve livet — idet I prøver at holde sammen på familie og forretninger, interesser og pligtigtelser: stands op et øjeblik, bed, hav tillid — tag tid til at tænke tingene igennem; vælg det ud, der er det væsentligste og mest påtrængende; og prøv ikke på at bære hele byrden på een gang eller at ordne alle fremtidige beslutninger på een kvalfuld time. Tiden går meget; den helbreder — mildner sorgen. Livet går videre og bliver på een eller anden måde uholdeligt, brugbart, selv efter, at de, vi elsker, har forladt os. Folk tilpasser sig — millioner har gjort det, andre millioner vil gøre det. Og een af de sletteste måder at løse problemer på er at handle i panik eller under pres. Vi ved ikke, hvad vi kan klare eller hvad vi kan udholde, før vi prøver det. Men vi kan klare mere, end vi somme tider mener, vi kan, — og fred, trøst og forligelse kan komme. Og så endnu en gang det gode råd fra min kloge og elskede ven*: Lad være at prøve at leve for mange dage ad gangen".

* President Harold B. Lee.

"Det talte ord" fra Tempelpladsen udsendt over KSL og the Columbia Broadcasting System den 6. december 1970 0 1970
Illustreret af Ted Negats

(Forts. fra side 241)

Dine nederlag er deres nederlag. De er kede af det, når du er ked af det, og glade, når du er glad. Hvis du ønsker at gøre dit liv virkelig lykkeligt og opnå gode resultater, så ær din fader og din moder, som budet foreskriver. Du har brug for deres visdom og erfaring.

Jeg har altid troet, at mennesket er til for at nyde glæde (se II Nephi 2:25) og jeg er overbevist om, at det kan nyde større glæde og samtidig opnå bedre resultater, hvis det gør, hvad der er rigtigt. Ja, jeg har altid opmuntret mine døtre til at more sig, da de var unge og gik ud sammen med deres venner, men at more sig på en måde, at de altid ville tænke på det som noget morsomt, uden at måtte angre eller fortryde.

Det, at gå til min himmelske Fader i bøn om morgenen, at bede Ham om

at lede mig i min færd og at love Ham, at jeg ville aflægge beretning for Ham om aftenen, har altid givet mig styrke til at optræde, som jeg bør. Hvis de unge lægger sig disse tanker på sinde og husker, at vor himmelske Fader regner med, at hvert eneste af Hans børn holder Hans bud, så vil de få styrke til at modstå fristelserne.

Jeg elsker vores unge og har stor tillid til dem. Skønt ondskaben og fristelserne sandsynligvis er større end nogensinde tidligere, er I bedre uddannede, bedre beredte til at handle op med dem, i mange henseender bedre end de, der er ældre end jer, beredte til at bære et ansvar indenfor forretning eller industri eller andre ledende stillinger.

I er vores håb til fremtiden. Det er jeres forret og ansvar at skabe en bedre verden. Jeg ville ønske, at jeg

kunne leve længe nok til at se, hvor meget I vil forbedre den. I kan kun udføre dette, hvis I holder jer fysisk stærke, mentalt årvågne og moralsk retlinede, idet I altid søger vejledning fra vor himmelske Fader. Alkohol, tobak og euforiserende stoffer kan kun svække jeres effektivitet og dygtighed såvel som jeres tro.

Ifør jer Guds fulde rustning. (Se Efeserne 6:11) Når I har tro på Ham og lader retfærdighed lede jeres handlinger, vil jeres anstrengelser ikke slå fejl, og I kan ikke undgå at blive lykkelige. Ingen lykke genspejles i ansigterne på dem, der skaber urolighederne i vor plagede verden; men de, der gør, hvad de ved er rigtigt, går lykkeligt på deres vej og har fremgang. Mit håb for jer er, at I vil få uudsigelig glæde her og evig lykke herefter. ○

Tro-kærlighed-velsignelser og resultater

Foråret kom tidligt til Danmark i år. Efter en meget mild vinter var træer og buske i fuld blomst i begyndelsen af maj. Skovene og parkerne var smukke, byerne rene og indbydende, havet omkring øerne ser klart og blåt ud. Danmark har det godt. Alle, som ønsker det, har arbejde. Danmark ligger sandsynligvis på sit højeste velstandsniveau i hele sin historie.

Mange mennesker har glemt, hvem der er Giveren af alle velsignelser. Men ikke en håndfuld gode, sande Sidste Dages Hellige. Medens andre tilbringer deres tid med denne verdens ting, vedbliver denne lille, men trofaste, magtfulde gruppe at opbygge Guds Rige her i Danmark.

Gennem deres store tro har de udrettet meget. Deres hjerter er henvendt på åndelige ting. De tror, og de omsætter deres tro i handling. De elsker hinanden, hjælper hinanden, og jeg kunne skrive en hel bog om deres venlighed og respekt for hinanden, og den tid de tager fra deres travle liv for at gøre noget for hinanden. De små

ting, som har så stor betydning, er til så stor nytte og er opbyggelige.

Lad mig et øjeblik tale om velsignelser.

Vore unge mennesker overværede, med hjertet fuldt af ønsker og tro, Festinord, hvor de fornyede venskaberne med andre GUF-medlemmer i vore søsternationer Sverige og Norge. De sang og dansede og spillede og legede og bar vidnesbyrd om Evangeliet for hinanden som gæster i den norske mission.

Disse storartede, gode unge mennesker, rene af sind, rene af hjerte, rene af sjæl, og deres ledere er en gevinst for Kirken, for landet, ja, selv for verden, og hvorledes blev det udrettet? Gennem tro, gennem vor Faders velsignelser. Vi er så taknemmelige.

Næppe var det sidste farvel blevet sagt, den sidste bøn fremsagt, det sidste vidnesbyrd båret, før den største gruppe danske hellige i den danske missions historie samledes og var på vej til templet. Guds tempel, Hans hellige Hus i Schweiz.

Fra Missionens Præsidentskab

Fra Skagen i nord til Esbjerg i vest, fra Sønderjylland og Fyn, fra Sjælland og Bornholm, som én stor helhed foretog de den store rejse til templet.

Da Herren så ned fra sin himmel og så dem, medens de drog afsted med bil eller med tog, en lykkelig gruppe, må Han have haft et himmelsk smil på sit åsyn og kunne have sagt omtrent sådan: „Alle ting er mulige for mine hellige, gennem jeres trofasthed.“

Hvor strålende var det ikke! Fra grene over hele Danmark kom de, hele familier kom, nogle af dem for første gang, nogle af dem var veteraner og havde været der mange gange, og under ledelse af præsident Benny Lindén og søster Mary Kaiser (Gud velsigne dem og det store, utrættelige arbejde de udfører) kom vore hellige til templet for at udføre arbejde for deres døde.

Ja, der kom over 140 voksne og over 85 børn og unge, alle kom for at vente på Herren. Hvilke velsignelser! Hvilken lykke! Hvilken kærlighed! Hvor lykkelige må de ikke have været på den anden side! De har ventet og ventet, og kan du nu se deres fuldendte glæde og høre dem fryde sig?

I sandhed, i den danske mission er børnenes hjerter ved at vende sig til deres fædre, og fædrenes hjerter til børnene.

Velsignelser udøses over os, så vi næsten ikke er i stand til at rumme dem. Værket ruller fremad, de hellige er lykkelige på grund af deres tro, og vi er netop begyndt, en stor fremtid ligger foran os gennem vor trofasthed.

Husk, at kærlighed er nøgleordet. Elsk jeres hustruer, jeres mænd, jeres børn, jeres næste og jeres venner, men fremfor alt, elsk Herren, din Gud, som er Giveren af alle ting.

Vedbliv at tjene, bed ofte og hold budene, og selv nu kan du ikke forstå de ting, som Herren har i beredskab for dig.

Jeg sender dette budskab til jer med kærlighed i mit hjerte til jer alle, til hver gren og hver by, til de forældreløse, til enkerne, til børnene, til de unge, til mødre og fædre. Vedbliv at gøre godt for at opbygge riget.

Det er jeres, når I har opbygget det.

Paul L. Pehrson,
missionspræsident

Missionærankomster:

Følgende missionærer er den 13. maj 1971 ankommet til Den danske Mission:

Morris Jackson fra Lewiston, Utah, beskikket til at arbejde i Alborg.

Craig Fryer fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Hæreskovby.

Charles Hess fra San Bruno, Californien, beskikket til at arbejde på Amager.

John Taylor fra Vancouver, Washington, beskikket til at arbejde i København.

Robert Kirk fra Salt Lake City, Utah,

beskikket til at arbejde i Haderslev.

Kelvin Barrus fra Twin Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i Sønderborg.

Blake Boatright fra Las Vegas, Nevada, beskikket til at arbejde i Søborg.

Donald Stallings fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

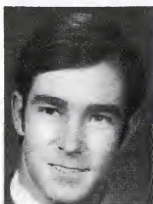
John Haupt fra Anaheim, Calif., beskikket til at arbejde i Helsingør.

Lon Clayton fra Centerville, Utah, beskikket til at arbejde i Alborg.

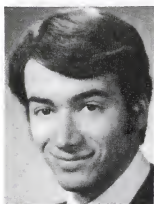
Larry Hull fra Ashton, Idaho, beskikket til at arbejde i Skive.

Gary Robinson fra Phoenix, Arizona, beskikket til at arbejde i Odense.

Jerry Reece fra Clinton, Utah, beskikket til at arbejde i Randers.

George Sansom fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Glenn Schimmelpefennig fra Bountiful, Utah, beskikket til at arbejde i Roskilde.

Forårskonference i Fyn-lylland Distrikt

Distriktskonferencen fandt sted i dagene 15. og 16. maj i Århus Grens kirkebygning, og indledtes lørdag kl. 14.30 med to samtidige møder, det ene for alle genealogiske interesserede, det andet for GUF-ledere.

Lørdag kl. 17.00 begyndte Præstedømmets møde, hvortil også søstrene denne gang var inviteret. Mødet blev ledet af 1. rådgiver i distriktspræsidentskabet, Karl Blohm, og emnet var: Fasteloven.

Først talte br. Ole Ravn Pedersen, Kolding, derefter distriktspræsident Knud B. Andersen, og så br. Jan Pedersen, Esbjerg. Et ungdomskor fra distriktet sang, og derpå talte 2. rådgiver i distriktspræsidentskabet, Hans Otto Nielsen. Til sidst talte missionspræsident Paul L. Pehrson. Der var 105 til stede.

Lørdag aften afviklede GUF's distriktsbestyrelse et meget underholdende varietéshow, som blev overværet af 138. Søndagen indledtes med formiddagsmødet, der begyndte kl. 10.00 under ledelse af distriktspræsidenten. Første taler var 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, Henning K. Frederiksen, der talte om vigtigheden af, at vi holder vore familier samlede og er enige i troen, på trods af alle de ansøg i møder. Ungdomskoret sang derpå: „Beautiful Dreamer“. Br. Bent Bisgård, formand for GUF's mandlige distriktsbestyrelse talte om lydhed mod loven, og illustrerede med eksempler fra Skriften. Str. Grethe Lundbæk, præsidentinde for GUF's kvindelige distriktsbestyrelse, var næste taler. Hun opfordrede ungdommen til at deltage i Kirkens arrangementer — og forældrene til at støtte dem heri. Efter en sang ved forsamlingen talte str. Anni Ringheim fra GUF's missionsbestyrelse. Hun sammenlignede Evangeliet med en fartplan — „Følg planen og nå det rette

mål“. Missionspræsident Pehrson bad derpå et missionskor syngte „Pas nu på lille øje“, og derefter sang str. Kirsten Holmboe, Esbjerg: „Kom sorgbetyngete sjæl“. Til sidst talte 1. rådgiver til missionspræsidenten, Benny Lindén, om missionærarbejdet, og opfordrede alle til at vise deres hengivenhed for Evangeliet ved at dele det med andre. Mødet sluttede kl. 11.55. Der var i alt 190 til stede.

Eftermiddagsmødet begyndte kl. 14.00, også under ledelse af distriktspræsidenten. Efter fællessang og bøn, samt foretning ved missionspræsidentskabet, talte 1. rådgiver i distriktspræsidentskabet, Karl Blohm, om genealogi — en af vores største opgaver i denne uddeling. Derpå talte br. Søren Edsberg, missions PR-director om PR-arbejdet, og om planerne for fremtiden. En kvartet fra Århus Gren sang, og derefter talte distriktspræsident Knud B. Andersen om velsignelsen ved at arbejde — „Lad os ikke blive trætte i kaldet“. Efter en fællessang talte 2. rådgiver i distriktspræsidentskabet, Hans Otto Nielsen om de angreb, der daglig sker mod vor åndelighed, og om hvordan Kirken hjælper os til at bevare den. Derefter talte str. Mary Kaiser om genealogi — en spændende hobby — og et nødvendigt arbejde.

Missionspræsidentens hustru, str. Ruth Pehrson talte kort og udtrykte sin glæde over at overvære konferencen. Herefter sang kvartetten fra Århus Gren igen. Til sidst blev tiden overgivet til missionspræsident Paul L. Pehrson, der kaldte på forskellige søskende og missionærer, som bar deres vidnesbyrd — og på samtlige missionærer, der sang: „Det er måske ej i kampens gny“. Præsident Pehrson opfordrede derpå forsamlingen til trofast at leve Evangeliet. Mødet sluttede kl. 16.05. Der var i alt 201 til stede.

Far-og-Søn udflugt i Nordjylland Distrikt

Lørdag den 15. maj 1971 mødtes Det melkisedeske og Det aronske Præstedømme i Nordjyllands Distrikt til en Far-og-Søn udflugt i anledning af Præstedømmets fødselsdag.

Vi mødtes kl. 10.00 i Ålborg Grens kirkebygning, hvor 1. rådgiver i distriktet, br. Rasmus Jensen indledte med at byde velkommen. Efter bøn ved grenspræsident, br. K. A. Gram, Ålborg, kørte vi til Zoologisk Have. Turen var udfordret således, at de ældste, der ingen sønner havde i Det aronske Præstedømme „lånede“ på dem, der havde mere end en søn. Efter to timers forløb gik vi samlet fik til Mølleparken, hvor vi spiste medbragte madpakker, og hvor vi fordyr tiden med forskellig idræt. Efter sportselegene kørte vi en dejlig tur i Ålborgs omegn. Turen blev ledet af br. Gram, der denne gang mod sædvane forsøgte at lede os på vildspor, idet han førte os ind på områder, hvor flere skille forkynkede, at der var livsfare og adgang forbudt. Efter at have skiftet retning, kørte vi ind til kirkebygningen, hvor søstrene havde sørget for mad. Middagen var ualmindelig lækker, og var, til vores overraskelse, gratis. Derefter var der underholdning, hvor vi bl. a. så et smukt kuespeil om Præstedømmets gængselise. Distriktspræsident Orla Nielsen uddybede emnet i en kort tale.

Det var en vidunderlig dag, hvor alle folte, at Herrens Ånd var med os. Der var 45 til stede.

C. J. L.

Frederikshavn Gren: 21. maj 1971:

Kurt Holm Larsen ordineret til ældste af broder Jens Holm Larsen.

Rønne: 27. maj 1971:

Jens-Oluf Lundgren ordineret til ældste af broder Harry H. R. Petersen.

Dåb:

København Nordre Gren: 6. marts 1971: Ole Jakob Victor, døbt af broder Ole Victor, håndspålgæggelse ved samme. 3. april 1971:

Henrik Dam, døbt af broder Jørgen Skytte Dam, håndspålgæggelse ved samme.

Odense Gren: 7. maj 1971:

Hansine Charlotte Marie Lange, døbt af ældste John Lassen, håndspålgæggelse ved ældste Randy Olsen.

15. maj 1971:

Hans Jørgen Andersen, døbt af ældste Randy Olsen, håndspålgæggelse ved ældste John Lassen.

Slagelse Gren: 8. maj 1971:

Maria Palmes Flindt, døbt af ældste Ken Mortensen, håndspålgæggelse ved ældste Darrel Benson.

Dødsfald:

Horsens

Den 5. april 1971 døde broder **Anders Nielsen Munkholm**, 74 år gammel. Æret være broder Munkholms minde!

Esbjerg

Den 7. maj døde broder **Marius Christian Christiansen**, 73 år gammel. Æret være broder Christiansens minde!

Velsignelser:

København Nordre Gren: 7. marts 1971: Birger Gustav Anders Munk og Kirsten Friedel Christensen Munks søn, **Karsten Munck**, velsignet af broder Arthur Sørensen.

4. april 1971:

Willi Bloch Johansen og Kirsten Dupont Johansens søn, **Søren Bloch Johansen**, velsignet af sin fader.

Ordinationer:

København Nordre Gren: 14. marts 1971: **Kennie Rasmussen** ordineret til lærer af broder Orla Rasmussen.

Århus Gren: 18. april 1971:

Christian Ludwig William Larsen ordineret til præst af broder Flemming Eliassen. 25. april 1971:

Tagø Verner Røder ordineret til lærer af broder Flemming Eliassen.

Nordsjælland Gren: 2. maj 1971:

Ole Birk Jakobsen ordineret til lærer af broder Arne Jacobsen.

Slagelse Gren: 2. maj 1971:

Simon Thy Johansen ordineret til lærer af broder Niels Preben Johansen.

Odense Gren: 16. maj 1971:

Søren M. J. Larsen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.

2 1 SEP 1971